

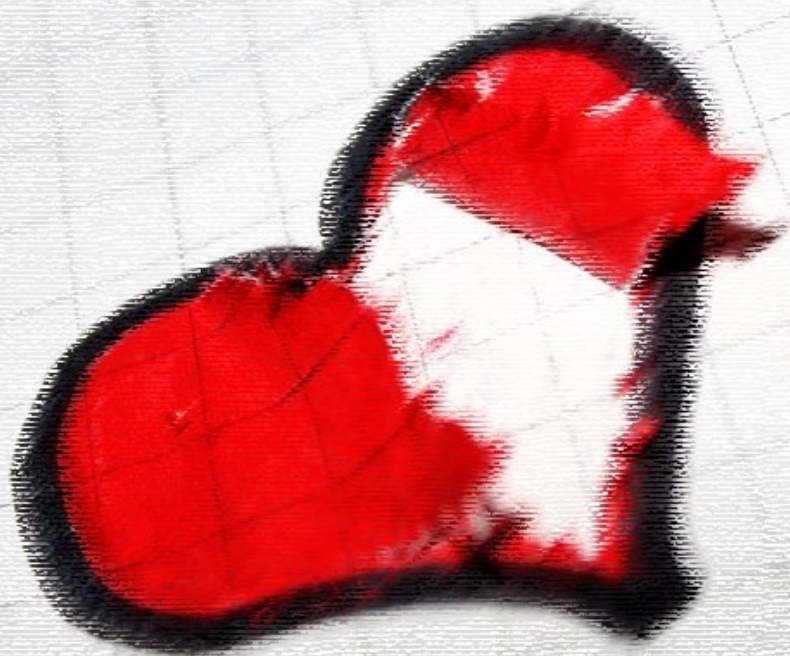

ဝန်ဂင်း
Read on the move

ပုညခင်

ဆူးထက် ...

၇

အခန်း(၁)

“နေ...”

Dancer နေ၏ ခြေထောက်များသည်အကကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် စည်းချက်ကျကျ လုပ်ရှားလျှက်ရှိလေသည်။ အဲယားကွန်းဖွင့်ထားသော ခန်းမကျယ်ထဲတွင် ကနေခြင်းဖြစ်သော်လည်း သူ့နဖူးပေါ်မှာတော့ ချွေးဥတွေ ခိုသီးရာမှ စီးကျ၍ ပင်လာခဲ့သည်။

သူ အလွန်နှစ်သက်သည့် အနီရောင် adidas တံဆိပ် sport shoe ဝတ်ထားသည့် ခြေထောက် အစုံသည် ချောမွတ်နေသော အကခန်းမ၏ ကြမ်းခင်းပေါ်သို့ ပျော့ပျောင်းညင်သာစွာ ထိခတ်လိုက်၊ သွက်လက်ပြင်းထန်စွာ ထိခတ်လိုက် လျင်မြန်သော အရှိန်ဖြင့် ပွတ်ဆွဲသွားလိုက်ဖြင့် ကကွက်သည် ပို၍ ပို၍ အသက်ဝင်လာသည်။ မာန်ပါလာသည်၊ ရံဖန်ရံခါ သူ့ဖြေဖျားထိပ်ဦး ကလေးဖြင့် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ထောက်လိုက်တိုင်း သူ့ခန္ဓာကိုယ်သည် သူမတူအောင် ပေါ့ပါးလာတာကို ခံစားမိသည်။

ခံစားသည် . . . ။

သူက ဒီလို အကတွေကို ခံစားမှုဖြင့် ကလေးရှိပြီး ကနေရင်းဖြင့်လည်း ခံစားတတ်သူဖြစ်သည်။

Dancer “နေ”၏ ထူးခြားချက်က အဲဒါပဲ . . ။ သူဟာ ရိုးရိုး အလုပ်ဖြစ်ရုံသက်သက် dancer မဟုတ်၊ အကကို မြတ်နိုးလို့ . . . ချစ်မက်လို့ . . . ယုံကြည်လို့ ခံစားပြီး ကလေးရှိသူဖြစ်သည်။ သူ ကကွက်တွေထဲကမှာ ခံစားချက်တွေ

ပါသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် သူ့ ကကွက်တွေက အများစွဲမက်ဖွယ် ဖြစ်ခဲ့သည်။
သူထွင်ထားသော ကကွက်တွေက ကြည့်ရှုသူတွေရဲ့ စိတ်နှလုံးကို
လှုပ်ရှားစေခဲ့သည်။

သူ့ ခြေထောက်တွေသည် သန်စွမ်းကျစ်လစ်သော်လည်း
ပျောင်းညွန့် ယိမ်းနိုင်၏ ။ ကြိုးခွေတစ်ခွေလို လိုရာသို့ ဆွဲယူခွေခေါက် လိမ်ပတ်၍
လိုင်းသဖွယ် wave တွေကို လှုပ်ရှားနိုင်သော အစွမ်းလည်း ရှိ၏ ။

သူသည် နှစ်သက်သော၊ သူ့ သင်တန်းသားတွေလည်း
အလွန်စွဲမက်ကြသော street dance အကကို သူ့သင်တန်းသားများနှင့်အတူ
ကနေခဲ့တာဖြစ်သည်။

သူ့ခန္ဓာကိုယ်သည် ပျော့ပျောင်းညင်သာမှုနှင့်အတူ
ဖျတ်လတ်သွက်လက်၍ နေခဲ့၏ ။ ထိုအကကို ကနေရင်းကပင် သူ့ခန္ဓာကိုယ်နှင့်
စိတ်သည် ပို၍ ပို၍ သွက်လက်တက်ကြွလာကာ စွမ်းအင်တစ်မျိုး
စီးမျောဝင်ရောက်လာနေသလို ခံစားရလေသည်။

သူ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်က နံရံအပြည့် မှန်ချပ်ကြီးထဲတွင် ပေါ်နေသော
သူ၏ ကကွက်တွေ ကို သူကိုယ်တိုင် ပြန်မြင်နေခဲ့သည်။

သူဟာ dancer . . . ဒါမှမဟုတ် . . . “ကချေသည်” တစ်ယောက်ပေါ့ . . . ။
သို့သော် အညတရ ကချေသည် တစ်ယောက်တော့ မဟုတ်ချေ။
သူ့မှာစိတ်စွမ်းအင်ရှိသည်။ ယုံကြည်ချက်တွေ ရှိသည်။ အောင်မြင်မှုဆီ
သွားရာလမ်းမှာ ကြုံတွေ့ရမည့် အထင်သေး ချိုးနှိမ်ခံရမှုများကို ကြုံကြုံခံ၍
အပြုံးမပျက် ရင်ဆိုင်နိုင်သော ဘာမထိ စိတ်ထားမျိုးလည်းရှိ၏ ။

အောင်မြင်စပြုပြီဖြစ်သော်လည်း ထိပ်ဆုံးသို့မရောက်သေးသော
အနေအထားတစ်ခုမှာ စိတ်ဓာတ်တည်ငြိမ်စွာဖြင့် ကြိုးစားနေဆဲ
လူတစ်ယောက်လည်းဖြစ်သည်။

မှန်ထဲသို့ တစ်ချက် စိုက်ကြည့်လိုက်သော သူများလုံးတွေသည်
စူးရှတောက်ပလျက် ရဲရင့်ဝံ့စားသော အရောင်များ လက်ဖြာလျက်ရှိသည်။
စိတ်တည်ငြိမ်မှုနှင့်အတူ ထက်မြက်မှုတွေလည်း ရောစပ်နေသော သူများဝန်းတွေက
ထူးခြားစွာ ဆွဲဆောင်နိုင်စွမ်းရှိသည်။ အကြည့်ခံရသူကို “ငြိ” စေသည်ဟုလည်း
ဆိုစမှတ် ရှိကြသည်။

သို့သော် သူကတော့ ခုချိန်ထိ “အက” ကလွဲပြီး ဘာကိုမှ မငြိသေးချေ။
သူ့ အာရုံထဲမှာ သူ တည်ထောင်ထားသည့် အက သင်တန်းကျောင်း အောင်မြင်ဖို့ . . .
။ သူ့ အဖွဲ့သားတွေရဲ့ဘဝကို ပျိုးထောင်ပေးဖို့ . . . ၊ ဆန်းသစ်ထားခြားသော
ကကွက်တွေ ထွင်နိုင်ဖို့၊ စတိတ်ရှိုးစင်မြင့်တွေထက်မှူာ သူ့ Black Rose အကအဖွဲ့ရဲ့
စွမ်းရည်ကို ပြသခွင့်ရဖို့ . . . ။ ဒါတွေကသာ သူ့အာရုံမှာ ငြိတွယ်နေခဲ့သည်။

သူဟာအသက် ၂၅ နှစ်အရွယ် လူငယ်တစ်ယောက်ပါ။ သို့သော် . . .
သူ့ဘဝက လူငယ်ပီပီ လွတ်လပ်လေလွင့်လို့မရ . . . ။ သူ့ဘဝဟာ သိတတ်စ
အရွယ်ကလေးက စလို့ ဒီအက ထဲမှာပဲ နစ်မြုပ်လာခဲ့သည်။ ဒီအကကိုပဲ
ဘဝထင်ခဲ့သည်။ ကနေခွင့်ရသော အချိန်တိုင်းဟာ သူ့အတွက် နိဗ္ဗာန်ဘုံတစ်ခုသို့
ရောက်ခွင့်ရသော အချိန်တွေလည်း ဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ အကက သူ့ဘဝရဲ့
နာကျင်မှုတွေကို ဖြေဖျောက်ပေးနိုင်စွမ်း ရှိလေသည်။

ကကွက်သည် ပို၍ လျင်မြန်သွက်လက်လာ၏ ။ ထို့နောက်
ပြောင်းသွားသော သီချင်းသံနှင့် အတူ သူ့ကကွက်လည်းပြောင်းသွားသည်။

ဒါကတော့ လူငယ်တွေကြားမှာ သက်တမ်းအရှည်ကြာဆုံး
ခေတ်စားနေတဲ့ “ဘီဘွိုင်း” (be-boys) အကပေါ့ . . . ။ ၁၉၆၇ ခုနှစ်လောက်က
ခေတ်စားခဲ့တဲ့ ဘရိတ်ဒန့် အကကို ခေတ်နဲ့ အညီ ပြုပြင်ထားသော အက၊
သူနှစ်သက်သော အကတွေထဲက တစ်ခု အပါအဝင်ဖြစ်သော အက ဖြစ်သည်။

သူက အလွန် သက်လုံကောင်းသောသူမို့ တစ်နာရီလောက်ကတော့

မမောတမ်း ကနိုင်သူ ဖြစ်သည်။ ခေါင်းအလယ်မှာ စု၍ ထောင်နေသော သူ့ဆံပင် တိုတိုထဲမှာတော့ ချွေးတွေရွဲနစ်နေခဲ့ပြီ . . . ။

သူ့လက်တွေ လှုပ်ရှားသွားတိုင်း ညာဘက် လက်ဖျံမှာ လှပစွာ ထိုးထားသော သူ့အကအဖွဲ့ရဲ့ အမည်နှင့် လှပသော ကနုတ်ပုံ တက်တူး (Tattoo) ကိုမြင်ရသည်။ ဝတ်နေကျ ဖိနပ်သည် သူ့ခြေထောက်နှင့် အသားကျစွာ သူ့ခန္ဓာကိုယ်နှင့် တစ်သားတည်း ကျစွာ ပေါ့ပါးနေသည်။

သူ ဝတ်ထားသော ခရမ်းပျော့ရောင် ကိုယ်ကျပ်တီရှပ် နှင့် အသားပျော့ပျော့ sport ဘောင်းဘီမှာပါ ချွေးတွေ ရွဲနစ်လာချိန်မှာ သူ့အကလည်း ပြီးဆုံးသွားခဲ့သည်။

သူ့ခြေဖျားကလေးနှင့် ကြမ်းပြင်ကိုထောက်၍ ချာခနဲ လှည့်ကာ သူ့သင်္တန်းသားဘက်သို့ မျက်နှာချင်းဆိုင်လျက် လက်ခုတ်တစ်ချက် တီးလိုက်ရင်း . . .

“အိုခေ . . . ခဏနားမယ်၊ ပြီးရင် Street danca ထဲက နောက်တစ်ပိုင်းကို ဆက်လေ့ကျင့်မယ်၊ အိုခေ . . . အဆင်ပြေတယ်နော်”

“အိုခေပါ . . . ကိုနေ . . .”

‘နေ’ က အားလုံးဘက်သို့ ဆတ်ခနဲ လက်ညှိုးထိုးကာ ဖျတ်ခနဲ ပြုံး၍ ပြောလိုက်တာမို့ အားလုံး လက်ထောင်ကာ “အိုခေ” အော်လိုက်ကြသည်။

သူ အဝတ်လဲခန်းဘက်သို့ လျှောက်ခဲ့စဉ်မှာ သူတို့အကအဖွဲ့ထဲက အားအထားရဆုံး တပည့်မလေး လှိုင်းက ချွေးသုတ်တဘက် အဖြူလေးတစ်ထည်ကိုင်လျက် သူ့ဆီ လျှောက်လာကာ တစ်ဘက်ကို လှမ်းပေးရင်း . . .

“ကိုနေ . . . နားလိုက်တော့လေ၊ နောက်တစ်ပိုင်းကို လှိုင်း

ဆက်ကလိုက်မယ်”

“ညည်း ဖြစ်ရဲ့လား . . . ၊ ခြေထောက်နာနေတယ်ဆို . . .”

“ကောင်းသွားပါပြီ ကိုနေရဲ့၊ လှိုင်း ကလိုရနေပါပြီ . . .” “ ဒန်ဆာ (dancer) တစ်ယောက်အတွက် ခြေထောက်က အသက်တမျှ အရေးကြီးတယ်၊ ညည်းကောင်းကောင်းနားပြီးမှ ကသင့်တယ်”

“လှိုင်း နားပြီးပါပြီ ကိုနေရဲ့ ၊ နားရလွန်းလို့ ပျင်းတောင်နေပါပြီ ၊ လှိုင်းလည်း ကိုနေလိုပဲလေ မကရရင် နေမှမနေနိုင်တာ၊ လှိုင်းကချင်နေပြီ . . . ၊ မကရတော့ လူက လေးနေပြီ၊ ကလိုက်မှ လူက ပေါ့ပါး လန်းဆန်းသွားမှာ . . . ”

နေက အားတက်သရော ပြောနေသော လှိုင်းရဲ့ ခေါင်းကလေးကို တစ်ချက် လှမ်းပုတ်လိုက်ရင်း . . .

“ ညည်း အိုခေရင် ပြီးတာပါပဲ၊ ဒီလောက် ကချင်နေရင် ကလိုက်တော့ . . . ၊ ဟုတ်ပြီလား ” “အဟဲ . . . ဟုတ် . . . ” လှိုင်း ခေါင်းကလေးပုလိုက်ရင်း ပြန်ပြော၏ ။ သူ့မျက်စိထဲမှာတော့ လှိုင်းဟာ ကလေးလိုပင် . . . ။ သူတို့ ဆရာတပည့်တွေရဲ့ ဆက်ဆံရေးက အပြန်အလှန် လေးစားမှု၊ ဂရုစိုက်မှု ရှိပြီး နွေးထွေးရင်းနှီးသည်။ လှိုင်းဟာ သူတို့အဖွဲ့ထဲကို ပထမဦးဆုံး ဝင်ရောက်လာတဲ့ အထူးချွန်ဆုံးသော dancer တစ်ယောက်လည်း ဖြစ်သည်။

စတိတ်ရှိုးတွေမှာ ပါဖောမင့် အနေနဲ့ သူတို့အဖွဲ့ကရသည့်အခါတိုင်း လှိုင်းနဲ့ သူက အတွဲညီညီ ကလေ့ရှိသည်။ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ခန္ဓာကိုယ်ချင်း ထိစပ်ရင်းနှီးစွာ မကြာခဏ ‘ က ’ ရလေ့ရှိသော်လည်း သူတို့ကြားမှာ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်စိတ်၊ မောင်နှမစိတ်၊ အကအပေါ် ရူးသွပ်သည့် စိတ်သာရှိပြီး တခြား မရိုးသားသည့် စိတ်မျိုး ဘာတစ်ခုမှ ဖြစ်မလာခဲ့တာတော့ အမှန်ဖြစ်သည်။

“ ဒါနဲ့ ဇေသော် တစ်ယောက်ကော ရောက်ပြီလား လှိုင်း ” .. “ ဟုတ် . . . ခုနဲပဲရောက်တယ် ကိုနေ၊ မျက်နှာလည်း သိပ်မကောင်းဘူး”

“အဲဒီကောင် နန္ဒီကို ကြွေပြီး မပြောရဲလို့ အသည်းကွဲနေတာကွ”

“ဒီမှာ သင်တန်းလာတက်သွားတဲ့ နန္ဒီကို ပြောတာလား ကိုနေ...”

“ဟုတ်တယ်”

အဲဒီကောင်က အရမ်းချမ်းသာတာတွေ လှိုင်း သိတယ်၊

ဇေသော့အပေါ်တော့ သူ တော်တော် ရင်းရင်းနှီးနှီး ဆက်ဆံသားပဲ၊

ချစ်ရင်ချစ်ကြောင်း ပြောလိုက်ပေါ့၊ ဘာဖြစ်လဲ၊ ချမ်းသာတာမက်လို့ ချစ်တာမှ မဟုတ်တာ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လိပ်ပြာသန့်ရင် ပြီးတာပဲ”

“သူ တကယ်ချစ်မိတော့လည်း ဟိုက သူ့ကို အထင်မှားမှာ

အရမ်းကြောက်နေတယ် ထက်ပါရဲ့ကွာ၊ ပြီးမှ သူ့ကို အခန်းထဲပိတ်ပြီး

ကခိုင်းထားရမယ်၊ ဒါမှ စိတ်ဖိစီးတာတွေ ပျောက်သွားအောင်”

နေက ဇေသော့အကြောင်းပြောရင်း လှိုင်းပေးသည့် တဘက်အဖြူဖြင့်

မျက်နှာနှင့် လည်ပင်းတစ်ဝိုက်က ချွေးတွေကို ပွတ်သုတ်ပစ်လိုက်ပါသည်။

သူတို့အကအဖွဲ့ထဲက သူတပည့်လေးတွေကို သူက သူငယ်ချင်းလိုလည်း

ချစ်ရသည်။ ညီ ညီမတွေလိုလည်း ဂရုတစိုက် ကရုဏာထားရသည်။

ဇေသော်ဟာလည်း သူ အားထားရဆုံး တပည့်တစ်ယောက်ပင် ...။

“ဪ... ကိုနေ၊ ကိုနေ့ကို အင်တာဗျူးရိုက်မယ် 5 movies

ကအဖွဲ့လည်း ခုနပဲရောက်တယ်၊ ကိုနေ ကတာ ပြီးခါနီး လေးမှ ရောက်လာတာ၊

အခု ဧည့်ခန်းထဲမှာ ...”

“အိုခေ ... ကိုယ် အဝတ်လဲပြီးရင်သွားလိုက်မယ်၊ ဒီအတိုင်း

ပေါ့ပေါ့ပါးပါး အင်တာဗျူးလေးတစ်ခု ရိုက်ချင်တယ်ဆိုလို့ ကိုယ်လက်ခံလိုက်တာ၊

လှိုင်း ခန်းမထဲကို သွားလိုက်တော့လေ...၊ သင်တန်းသား အသစ်လေးတွေကို

သိသင့်သိထိုက်တာလေးတွေ ရှင်းပြထားနှင့်ဦး၊ ပြီးမှ ဆက်က”

“ဟုတ် . . . ကိုနေ”

လှိုင်း ထွက်သွားတော့မှ နေက အဝတ်လဲခန်းထဲသို့ဝင်ကာ
ချွေးစိုနေသော ဝတ်စုံကို လဲပစ်လိုက်သည်။ စိမ်းဖျော့ရောင် တီရှပ်နှင့် သူ
အနှစ်သက်ဆုံး ဂျင်းဘောင်းဘီ အပြု ဒီဇိုင်းတစ်ထည်ကို ဝတ်ကာ သူ့ကို
စောင့်နေသော ရိုက်ကူးရေး အဖွဲ့ရှိရာ ဧည့်ခန်းဘက်သို့ သွက်လက်ပေါ့ပါးစွာ
လျှောက်လာလိုက်ရင်း . . .

“ကျွန်တော်ကို စောင့်လိုက်ရတယ်ထင်တယ်၊ ဆောရီးဗျာ”

သူက လက်ဖဝါး နှစ်ဖက်ကို လက်သီးဆုပ် ဆုပ်၍
တောင်းပန်သလိုလှုပ်ရှား၍ ပြောလိုက်ပြီ သူ့စတိုင်လ်အတိုင်း ဖျတ်ခနဲ
တစ်ချက်ပြုံးကာ အင်တာဗျူးမည့်သူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ခုံမှာဖျတ်လတ်စွာ
ဝင်ထိုင်လိုက်ရင်း . . .

“ကျွန်တော်လို ဘာမဟုတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်လေးတစ်ယောက်ကို ခုလို
အင်တာဗျူး လာလုပ်တဲ့အကြောင်း ပထမဦးဆုံးပြောချင်ပါတယ်ဗျာ . . .”

အင်တာဗျူးသူက တစ်ချက် ပြုံးရင်း . . .

“အဲဒီ လို နှိမ့်ချပြောဆိုတတ်လို့လည်း ခင်ဗျားက လူချစ်လူခင်များတာ
ထင်တယ်၊ ကိုယ့် ကိုယ်ကိုယ်လည်း သိပ်လျော့အတွက်ပါနဲ့ဗျာ၊ ဒန်ဆာ ‘နေ’ ဆိုတာ
လူငယ်တွေကြားမှာ တော်တော် ရေပန်းစားနေပါပြီ၊ အဲဒါကြောင့်လည်း
ကျွန်တော်တို့က ခင်ဗျားကို အင်တာဗျူး လာလုပ်တာပေါ့ . . .”

“ရေပန်းစားနေတာတော့ မဟုတ်ဘူးဗျာ၊ ရေပန်းစားစပြုနေတာပါ၊
ခင်ဗျား ကြည့်ကြည့်ပါလား

တစ်ချို့ စတိတ်ရှိုးတွေမှာ ကျွန်တော် ဘယ်လောက် ကက ပရိသတ်က
အဆိုတော်ကိုပဲ စိတ်ဝင်စားတာ၊ အကကောင်းရင်းတောင် ကြည့်ကောင်းလို့

ကြည့်လိုက်တာပဲ ရှိတာ ...။ အဲဒီ အက အဖွဲ့ရဲ့ နာမည်၊ အကအဖွဲ့ခေါင်းဆောင်ရဲ့ နာမည်ကို မှတ်မှတ်မိမိ သိပ်ရှိတာ မဟုတ်ဘူးဗျ၊ အကကို ရူးသွပ်တဲ့၊ ဝါသနာပါတဲ့ လူတစ်ချို့ကပဲ ကျွန်တော်တို့ကို အသိအမှတ် ပြုတာပါ ...”

“ဒါပေမယ့် စတိတ်စင်တွေမှာ ခင်ဗျားတို့အဖွဲ့က နေရာရနေပြီလေ ...”

“အားလုံးတော့ မသိမ်းပိုက်နိုင်သေးပါဘူးဗျ၊ ကျွန်တော် ကြိုးစားထားရတာ နဲ့ နှိုင်းယှဉ်ရင် အခု ကျွန်တော်ပြန်ရထားတဲ့ အောင်မြင်မှုက သေးသေးလေးပဲ ရှိပါသေးတယ်”

“ဒါဆို ခင်ဗျားက ဒီလောက် အောင်မြင်မှုလေးနဲ့ မတင်းတိမ်နိုင်သေးဘူး ဆိုပါတော့ ...”

“မဟုတ်ပါဘူးဗျ၊ အောင်မြင်မှုကို မတင်းတိမ်နိုင်တာ မဟုတ်ဘူး၊ အကကို မတင်းတိမ်နိုင်တာ ...။ အောင်မြင်ချင်တာ မဟုတ်ဘူး ... ကချင်တာ ...။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ကကွက်တွေကို အများရှေ့မှာ ဖော်ထုတ်ပြသခွင့်ရချင်နေတာ”

“ခင်ဗျား ဘာလို့ ကသလဲ ...”

“ချစ်လို့ ...”

နေက ပြောပြီး လှစ်ခနဲ ပြုံးလိုက်ရင်း ...

“အကကို ချစ်လို့ဗျ၊ ဘယ်သူမဆို ကိုယ်လုပ်တဲ့ အလုပ်ကို ချစ်မှ၊ ကိုယ့်အလုပ်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အရာအားလုံးကို ချစ်မှ အောင်မြင်တာ၊ ကိုယ့်အလုပ်အပေါ်မှာ စစ်မှန်တဲ့ စေတနာနဲ့ ရိုးသားမှုမရှိတဲ့နေ့ ...။ ကိုယ့် အလုပ်ကို မချစ်တော့တဲ့နေ့ဟာ အဲဒီလူ ကျဆုံးသွားတဲ့ နေ့ပဲ ...”

“ခင်ဗျား ပျော်ရင် ဘာလုပ်သလဲ ...”

“ ကတယ် ...”

“ ခင်ဗျား စိတ်ညစ်ရင် ဘာလုပ်သလဲ ...”

“ကတယ်...”

“အကက ခင်းဗျားဘဝကို ဘယ်နှရာခိုင်နှုန်းလောက်
လွှမ်းမိုးထားနိုင်လဲ...”

“တစ်ဘဝလုံးနီးပါးကို လွှမ်းမိုးတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့် ဘဝမှာ
ဘယ်လိုအဖြစ်အပျက်တွေ၊ အကြောင်းအရာတွေ ပေါ်ပေါက်လာဦးမယ်ဆိုတာ
ကျွန်တော် ကြိုမသိနိုင်ဘူးလေ...။ နောက်ထပ် ပေါ်ပေါက်လာမယ့် အရာတွေက
ကျွန်တော်အတွက် ဘယ်လောက် အရေးကြီးမလဲ၊ ကျွန်တော်ဘဝ ကို
ဘယ်လောက်လွှမ်းမိုးမလဲဆိုတာကတော့ ကံတရားရဲ့ အလိုတော်အတိုင်းပဲ...”

“ခင်ဗျားရဲ့ အကအဖွဲ့ကို ဘယ်လိုစပြီး ဖွဲ့စည်းခဲ့တာလဲ...”

“စခဲ့တုန်းကတော့ ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်းပဲ၊ နောက်မှ ကျွန်တော်
သင်တန်းသားတွေထဲကထူးချွန်ပြီး ပါရမီရှိတဲ့သူတွေ၊ ကျွန်တော့်လိုပဲ အကကို
ရူးသွပ်တဲ့သူတွေကို စုစည်းပြီး ဖွဲ့စည်းထားတာပါ။ ခုချိန်မှာတော့ သူတို့မပါဘဲ
ကျွန်တော်အဖွဲ့ကြီးက ခရီးဆက်လို့ မရတော့ဘူးလေ...။ ခေါင်းဆောင်ဆိုတာ
နောက်လိုက်အဖွဲ့သားတွေ မရှိဘဲ ဖြစ်မလာဘူးဗျ၊ သူတို့ရှိလို့ ကျွန်တော် ဒီနေရာမှာ
ရှိနေတာ...”

“ခင်ဗျား ခုန ကနေတာတွေ့လိုက်တယ်၊ နောက်ဆုံး ကသွားတဲ့
ကကွက်က ဘာကကွက်လဲ...” “အဲ့ဒါ ဘီဘိုင်း အကဗျ...။ လူငယ်တွေကြားမှာ
သက်တမ်း အရှည်ဆုံး ရေပန်းစားတဲ့ အကပဲ၊ ၁၉၆၇ လောက်က စင်ပေါ်လာခဲ့တဲ့
ဘရိတ်ဒန့်အကကို ခေတ်နဲ့ အညီ up date လုပ်ထားတဲ့ အက...။ ဒီအက
ကမယ်သူဟာ ခန္ဓာကိုယ် ကြံ့ခိုင်နေဖို့လိုတယ်၊ အားနည်းနေရင် ဒီအကမျိုး
မကနိုင်ဘူး၊ ဒါ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ပေါ်ပြူလာအဖြစ်ဆုံး အကကြီး ၂၇ မျိုးထဲက တစ်ခု
အပါအဝင်ဖြစ်တဲ့ အကပေါ့...”

“ကနေတဲ့ အချိန်မှာ ခင်ဗျားစိတ်ထဲမှာ ဘာတွေ ခံစားနေရလဲ...”

“ကျွန်တော်စိတ်ထဲမှာ စွမ်းအင်တွေ ဖြစ်ပေါ်လာတယ်လို့ ခံစားရတယ်။ စိတ်ဓာတ်တွေ ကျနေခဲ့ရင်တောင် ကျွန်တော်နှစ်သက်တဲ့ အကကို ကလိုက်ရင်း စိတ်စွမ်းရည်တွေ ပြန်မြင့်တက်လာတယ်။ စိတ်ဖိစီးမှုတွေကို ပြေပျောက်သွားစေတယ်။ တစ်ခါတစ်ခါ ကျွန်တော် ကတဲ့ အကတွေက ကျွန်တော်စိတ်ထဲမှာ ဘာဖြစ်နေတယ်ဆိုတာကို ပြောပြနိုင်တာမျိုးလည်း ရှိတယ်”

“ခင်ဗျား အကြိုက်ဆုံး အကတွေထဲက အက တစ်ခုလောက်ကို ပရိတ်သတ်အတွက် လက်ဆောင် မပေးလိုက်ချင်ဘူးလား။”

သူက လှစ်ခနဲ တစ်ချက်ပြုံးလိုက်ရင်း ...

“အိုခေလေ ...” ဟုပြောကာ ထရပ်လိုက်သည်။ ကင်မရာက သူ့ဘက်သို့ ချိန်ရွယ်လိုက်သည်။

မလှမ်းမကမ်းမှာ ထိုင်ရင်း သူ အင်တာဗျူးဖြေတာကို နားထောင်နေသော ဇေသော်က ကက်ဆက်ရှိရာ အခန်းထောင့်သို့ လျှောက်သွားပြီး စီဒီ တစ်ချပ်ရွေးကာ ကက်ဆက်ခလုတ်ကို နှိပ်လိုက်သည်။

“အဲ့ဒီနောက်တော့ သူ ခြေထောက်တွေက လျင်မြန်သွက်လက်စွားလှုပ်ရှားလျက်၊ သူ လက်တွေက ဝေ့ဝဲလှုပ်ရှားလျက်၊ သူ ခန္ဓာကိုယ်က ပျော့ပျောင်းညင်သာစွာ ယိမ်းနွဲ့လှုပ်ရှားလျက် သူ အကြိုက်ဆုံး ကကွက်တစ်ချို့ကို ကပြလိုက်၏ ။

ကကွက်ပြီးဆုံးချိန်မှာ သူက ကင်မရာကို တည့်တည့်ကြည့်လျက် ...

“ဒါက ကျွန်တော် အနှစ်သက်ဆုံး street dance ပါ။ဒီအကကို ကလိုက်ရင်း ကျွန်တော့် စိတ်ထဲမှာရော ခန္ဓာကိုယ်မှာပါ စွမ်းအင်တွေ တက်လာတယ်လို့ ခံစားရလို့ ကျွန်တော် ကြိုက်တာပါ ... အိုခေနော်”

သူက ကင်မရာဘက်ကိုလက်ညှိုးတစ်ချက်ထိုးလိုက်ရင်း လှစ်ခနဲ

ပြီးလိုက်သည်။

အဲဒီနောက် dancer နေ၏ အင်တာဗျူးတစ်ခု ပြီးဆုံးသွားခဲ့ပါသည်။

ပြီးတော့ . . . သူ့ အဖွဲ့သားတွေနှင့်အတူ တန်းစီလည်းပင်းဖက်လျက်
ဓာတ်ပုံတစ်ပုံ ရိုက်သည်။

အင်တာဗျူးအဖွဲ့ ပြန်သွားတော့မှ သူ က သူ့ရုံးခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။
သူ့ အခန်းငယ် လေးထဲက ကွန်ပျူတာရှေ့မှာ ထိုင်ကာ သူထွင်ထားသည့်
ကကွက်တွေကို ပြန်ကြည့်မည်။ နိုင်ငံတကာက အကတွေကို လေ့လာမည်။ ပြီးတော့
သူ့အဖွဲ့သားတွေနှင့်အတူ လေ့ကျင့်မည်။ လက်ခံထားသည့် စတိတ်ရှိုးပွဲတစ်ခုမှာ
ပါဖောမင့်စ်လုပ်ဖို့အတွက် သူ့အဖွဲ့သားတွေနှင့်အတူ တိုင်ပင်စီစဉ်ကြမည်။

ဒီလိုနဲ့ပဲ သူတစ်နေ့တာကို သူချစ်သော အကနှင့် အတူ
ကျော်ဖြတ်လာခဲ့တာ ဖြစ်သည်။

သို့သော် . . . ချစ်သော အလုပ်တွေကို လုပ်နေချိန်မှာ သူမုန်းတီးသော
အဖြစ်အပျက်တွေလည်း ဖြစ်ပျက်လာတတ်ပါသေးသည်။

ညနေစောင်းချိန်မှာ သူ့အဖွဲ့သားတချို့လည်း အိမ်ပြန်ကုန်ကြပြီ . . . ။
တစ်နေ့လုံ ကကွက်များ၊ ဂီတသံများဖြင့် လှုပ်ရှားသက်ဝင်ခဲ့သော သူ့အက
စတူဒီယိုခန်းမထဲမှာ အသံတွေ တိတ်ဆိတ်ပျောက်ကွယ်စပြုချိန်တွင် . . .

“ကိုနေ . . . အန်ကယ်လ် ရောက်နေပါတယ်”

ကျောပိုးအိတ်ကို လွယ်ကာ ပြန်ခါနီး ဆဲဆဲ ဇေသော်က သူ့ ရုံးခန်းဝမှာ
လာရပ်ရင်း လှမ်းပြော၏ ။

နေ၏ တစ်နေကုန် တက်ကြွလန်းဆန်း ဖြစ်နေသော စိတ်သည်
ရုတ်တရက် လေးလံအုံ့မှိုင်းသွားကာ . . .

“ဧည့်ခန်းထဲမှာလား . . .”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဧည့်ခန်းမှာ ထိုင်စောင့်နေပါတယ်။ ကိုနဲ့ ရုံးခန်းထဲကို လွှတ်လိုက်ရမလား ”

“နေပါစေ . . . ငါထွက်တွေ့လိုက်မယ်၊ မင်းလည်း ပြန်တော့လေ၊ လှိုင်းတို့တွေရော ပြန်ပြီလား . . .”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . အားလုံးပြန်သွားပါပြီ ကိုနော်”

ဇေသော် ထွက်သွားချိန်မှာ နေက ဧည့်ခန်းဘက်သို့ လျှောက်လာခဲ့ပါသည်။

ဧည့်ခန်းဆိုဖာပေါ်မှာ စမတ်တကျလေး ခြေချိပ်ထိုင်ကာ ဂျာနယ်ဖတ်နေသော ဒက်ဒီကို မြင်လိုက်ရချိန်မှာ သူ့စိတ်တွေ မွန်းကြပ်လာပါသည်။ ဒက်ဒီ ပုံစံကတော့ ထုံးစံအတိုင်း လွတ်လပ်ပေါ့ပါးနေသည်။ စတိုင်လ်ဘောင်းဘီ အသားရောင် ဖျော့ဖျော့နှင့် စပို့ရှပ် အဝါဖျော့ရောင်ကို ဝတ်ထားပုံက သပ်ရပ်စမတ်ကျနေသည်။

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ ဒက်ဒီ . . .”

သူ လှမ်းမေးပုံက ရိုင်းကောင်း ရိုင်းသွားနိုင်သည်။

ရိုင်းသည်ဆိုရင်တောင် အကြောင်းပြချက်တွေ သူ့ရင်ဘတ်နှင့် အပြည့်ရှိသည်။

ဒက်ဒီက ဂျာနယ်ကို ပစ်ချကာ သူ့ကို မျက်ခုံးပင့်၍ ကြည့်လိုက်ရင်း မထိတရီ အပြုံးကလေးဖြင့် . . .

“ဟ . . . ကိုယ်သားဆီလာတာ ကိစ္စရှိမှ လာရမှာလား နော်”

“ပုံမှန်အတိုင်းဆိုရင်တော့ ကိစ္စရှိမှ လာတတ်တာပဲလေ ဒက်ဒီ၊ ဥပမာ ဒက်ဒီဇနီးအတွက် တစ်ခုခု လိုအပ်လို့ပဲ ဖြစ်ဖြစ် . . .”

“အိုခေလေ . . . မင်းက သဘောပေါက်ပြီးသားဆိုတော့လည်း ငါ

အထွေအထူး ရှင်းမပြရတော့ဘူးပေါ့ . . .၊ မွန် အတွက် ကားအသစ်လဲပေးမလို့ ပိုက်ဆံလိုလို့ လာခဲ့တာ”

ဒက်ဒီက ခပ်တင်းတင်းပင် စိန်ခေါ်လိုက်သည်။

နေက ဟက်ခနဲ တစ်ချက် ရယ်လိုက်ရင်း . . .

“တစ်ဆိတ်လောက် နားမလည်လို့ မေးပါရစေ ဒက်ဒီ . . .

ယောက်ျားတစ်ယောက်က ဇနီးကို သစ္စာဖောက်ပြီး နောက်မိန်းမယူသွားလို့ ဇနီးနဲ့ သားက ခက်ခက်ခဲခဲ ရုန်းကန်ခဲ့ရတယ်။ ဇနီးဆုံးသွားတဲ့ အချိန်မှာ သားက သူ့ဘဝသူ ကြိုးစား ရုန်းကန် တည်ဆောက်လာခဲ့ရတယ်။ အဲဒီသား ပိုက်ဆံလေး နည်းနည်းပါးပါးရှာနိုင်ချိန်ကျမှ အဲဒီ ယောက်ျားက သူ ယူထားတဲ့ နောက်မိန်းမရဲ့ ဆန္ဒကို ဖြည့်ပေးဖို့ ငွေလိုအပ်လာတိုင်း သားဆီမှာ လာလာတောင်းတယ်ဆိုတာ ဖြစ်သင့်ရဲ့လား ဒက်ဒီ . . .၊ ဒါဟာ ပုံပြင်တစ်ပုဒ်ဆိုရင်တောင် နားထောင်မကောင်းတဲက တရားမျှတမှုမရှိတဲ့ ပုံပြင်ပါ ၊ ပုံပြင်ဆိုရင်တောင်မှ တရားမျှတမှုရှိမှ နားထောင်ကောင်းတာပါ ဒက်ဒီ . . .”

“ သားသမီးဆိုတာ မိဘအပေါ် ဝေဖန်ပိုင်ခွင့် မရှိဘူး နေ၊

ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မိဘရှိခဲ့လို့သာ မင်းရဲ့ အသွေးအသားတွေ ဖြစ်တည်ခွင့် ရခဲ့လို့ပဲ . . .၊ အခုလို သန်မာ ကြည့်ကောင်းတဲ့ ကြွီခိုင် လှပတဲ့ နေ ဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ဘယ်သူ ဖန်တီးပေးခဲ့တာလဲ . . . မင်း ပြန်စဉ်းစားလိုက်ဦး”

နေက နာနာကျင်ကျင် ပြုံးလိုက်မိသည်။ အပြုံးက သိမ်မွေ့သော်လည်း ရင်ထဲက နှလုံးသားကတော့ ကြမ်းတမ်းရိုင်းပျော့ ခုန်ပေါက်နေပါသည်။

“ဒါဆို မိဘဆိုတာ သူတို့ဖန်တီးပေးထားတဲ့ လူသားတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝတစ်ခုလုံးကို လိုသလို ခြယ်လှယ်ခွင့် ရှိတယ်ပေါ့ . . . ဟုတ်လား ဒက်ဒီ ၊ ကျွန်တော့် ဘဝကြီးကို ဆုပ်ဖြုတ်သလို ဆုပ်ဖြုတ်ခွင့် ဒက်ဒီမှာ ရှိတယ်ပေါ့ . . .

“ ဒက်ဒီမှာ မိဘဆိုတဲ့ ပါမစ် ရှိထားတဲ့ အတွက်ပေါ့ . . .”

“မင်းစကားတွေ သိပ်ရိုင်းမနေဘူးလား နေ...”

“ဒါဆို ကျွန်တော် ဘယ်လို ယဉ်ကျေးပြရမလဲ သင်ပြပေးပါ ဒက်ဒီ...။
တရားမျှတမှု တစ်ခုကို ယဉ်ကျေးစွာ တုံ့ပြန်ဖို့ ကျွန်တော် ဝန်မလေးပါဘူး...”

“ကျွတ်... စိတ်ပျက်စရာကောင်းလိုက်တာကွာ၊ ပိုက်ဆံလေး
နှစ်ပဲခြောက်ပြားအတွက် စကားတွေ ဒီလောက်ပြောနေရတာ မတန်တော့ဘူး ၊ ငါ
အခု လိုတာ ဆယ်သိန်းတည်းပါ ၊ မင်းအတွက် အသေးအမွှားလေးပါ...”

“ပိုက်ဆံ ဆယ်သိန်းဆိုတာ ကျွန်တော့်အတွက် နှစ်ပဲခြောက်ပြား
မဟုတ်သလို အသေးအမွှားလည်း မဟုတ်ဘူး ဒက်ဒီ...”

“ဟ... လာညည်းပြမနေစမ်းပါနဲ့ နေရာ...။
မင်းဘယ်လောက်နာမည်ကြီးပြီး အလုပ်ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ ငါ မသိဘူး မှတ်လို့လား
၊ ဒီလို အက စတူဒီယိုတစ်ခုတောင် ထောင်ထားနိုင်မှတော့”

“ဒါ ကျွန်တော့် ကိုယ်ပိုင်အခန်းမှ မဟုတ်ဘဲ ဒက်ဒီ ၊ ဒီ အခန်းအတွက်
ငှားရမ်းခက နှင့်နေအောင် ပေးရတယ်၊ ကျွန်တော့်မှာ ဒီအက
သင်တန်းကျောင်းတစ်ခုကလွဲရင် တခြား ဘာတန်ဖိုးကြီး ပိုင်ဆိုင်မှုမှလည်း မရှိဘူး၊
ကျွန်တော်က ကြီးပွားနေတဲ့သူမှ မဟုတ်တာ ဒက်ဒီ၊ ရုန်းကန်နေရ
တုန်းပဲရှိပါသေးတယ် ၊ ကျွန်တော့်ကို လက်ဖျားငွေသီးနေတဲ့သူလို့ မထင်ပါနဲ့...”

“ဟား... ညည်ချက်ကတော့ကွာ ၊ မင်းရုပ်ရည် ၊ မင်း ဘော်ဒီ
အလှအပဘေလေးနဲ့ ဒီလောက် အပင်ပန်းခံနေဖို့ မလိုပါဘူးကွာ၊
သူဌေးသမီးတစ်ယောက်လောက်နဲ့သာ ငြိလိုက်စမ်းပါ၊ မင်း ဘဝတစ်သက်တာ
ဖူလုံသွားမယ်”

“ဒက်ဒီ...”

သူ ခတ်ဆတ်ဆတ်အောင်လိုက်တော့ ဒက်ဒီ ပခုံးတစ်ချက် တွန့်သည်။

နေ ကတော့ နှလုံးသားထဲမှာ လောင်ကျွမ်းလာပြီ . . . ။

“ ဒက်ဒီ . . . ကျွန်တော့်ကို ဘာလို့ တန်ဖိုးမထားတာလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ တန်ဖိုးမရှိတဲ့ စကားတွေ ပြောရတာ လဲ၊ ကျွန်တော်က ကျွန်တော့် ရုပ်ရည်ကို ဗန်းပြပြီး သူဌေးသမီး တစ်ယောက်ကို အပိုင်ကြိမှ ကျွန်တော့်ဘဝကြီး ကောင်းစားမယ်လို့ ထင်နေတာလား၊ ဟောဒီထဲမှာ . . . ဟောဒီထဲမှာ”

နေက သူ့ဘယ်ဘက် ရင်အုံကို ညှာလက်သီးဆုပ်ဖြင့် နှစ်ချက်ဆက်တိုက် ခပ်ဆပ်ဆပ်လေး ဖိလိုက်ရင်း ဝဲလာသည့်မျက်ရည်တွေကို အံ့ကြိတ်ထိန်းချုပ်လျက် .

..

“ ဟောဒီ ရင်ဘတ်ထဲမှာ ဒက်ဒီ တန်ဖိုးမထားပေမယ့် ကျွန်တော် အရမ်းတန်းဖိုးထားရတဲ့ နှလုံးသားတစ်စုံ ရှိပါတယ် ဒက်ဒီ . . . ၊ ခုချိန်ထိ ဒီနှလုံးသားထဲမှာ ဘာညစ်နွမ်းစွန်းထင်းမှုမျိုး မရှိသေးဘူး၊ ကျွန်တော့် နှလုံးသားကိုလည်း ဘာအတွက်မှ မစတေးဖူးဘူး၊ ကျွန်တော့်ဘဝမှာ အကအပြင် တန်ဖိုးထားရတဲ့ အရာဟာ ချစ်ခြင်းမေတ္တာပါ၊ အချစ်ကို စော်ကားမထီမဲ့မြင်ပြုတဲ့ စကားမျိုးကို ကျေးဇူးပြုပြီး မပြောပါနဲ့၊ ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်”

“ ကဗျာတွေ လာရွတ်မနေစမ်းပါနဲ့ကွာ၊ ကဲ . . . အချိန်တွေကြာတယ်ကွာ၊ မင်း ငါတောင်တဲ့ ပိုက်ဆံကို ပေးမှာလား မပေးဘူးလား . . . ဒါပဲပြော”

နေက ဘာတစ်ခွန်းမှ ဆက်မပြောတော့ဘဲ ဒက်ဒီရှေ့မှ ချာခနဲ လှည့်ထွက်ကာ ရုံးခန်းဘက်သို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ ပြီးတော့ သူ့ စားပွဲ အံ့ဆွဲထဲက ပိုက်ဆံ ဆယ်သိန်းထုပ်ကို ယူကာ ဧည့်ခန်းဘက်သို့ ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။

သူက ပိုက်ဆံထုပ်ကို ဒက်ဒီရှေ့ စားပွဲပေါ်မှာ ချပေးလိုက်ရင်း . . .

“ ယူသွားလိုက်ပါ ဒက်ဒီ . . . ၊ ဝတ္တရားကျေပွန်တဲ့ သားတစ်ယောက်အနေနဲ့ လိပ်ပြာ သန့်ချင်လို့ ဒက်ဒီ လိုချင်တဲ့ ပိုက်ဆံကို

ကျွန်တော်ပေးပါတယ်၊ ဒက်ဒီဇနီးဆန္ဒကို ဖြည့်ပေးနိုင်လို့ ဒက်ဒီပျော်ရတဲ့အခါတိုင်း ဒက်ဒီရော ကျွန်တော့်အပေါ် တာဝန်ကျေပွန်ခဲ့ရဲ့လားဆိုတာ စဉ်းစားပေးရင် ကျွန်တော် ကျေနပ်ပါတယ်”

ဒက်ဒီက မထီတရီလေးပြုံးသည်။ ပြီးတော့ ပိုက်ဆံထုပ်ကို လှမ်းယူကာ သူ့ရုံးခန်းထဲက ထွက်သွားခဲ့လေသည်။

အဲဒီ နောက်တော့ နေသည် သူ့အက စတူဒီယိုခန်း တံခါးကို ပိတ်ပစ်လိုက်သည်။ သူ့အကြိုက်ဆုံး သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို ဖွင့်သည်။ ထို့နောက် . . . သူ့အကြိုက်ဆုံး အကကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် ကလေသည်။

သူ ကသည်။ သူ့ တစ်ကိုယ်လုံး ချွေတွေနစ်လာအောင် ကသည်။ မောဟိုက်လာအောင် ကသည်။ ကျဆင်းသွားသော သူ့စိတ်တွေ ပြန်လည်တက်ကြွလာအောင် သူ ကနေခဲ့သည်။

ကကွက်တွေက သူ့ဘဝရဲ့ နာကျင်မှုတွေကို ပယ်ဖက်ပေးနိုင်၍ လည်း အကကို သူ ခုံမင်ချစ်မက်ရတာ ဖြစ်သည်။

*

အခန်း (၂)

“ဟော . . . မမရွှေကနုတီ လာပြီ”

တော်ဝင်ဂန္ဓမာ စိန်ရွှေရတနာဆိုင်ကြီး၏ ကောင်တာနောက်မှာ ရပ်နေသော အရောင်းဝန်ထမ်း ကောင်းမလေး စိုးစိုးက ဆိုင်ရှေ့မှာရပ်နေသော အနက်ရောင် BMW ကားကြီးကို လှမ်းမျှော်ကြည့်ရင်း ပြောလိုက်သောအခါ အနားမှာရှိသော ဝန်ထမ်း မိန်းကလေးများက ကားပါကင်္ဂီရီရာသို့ လည်ပင်းကလေးတွေရှည်လာလျက် ငေးမျှော်ကြည့်လိုက် ကြလေသည်။

ဒီဆိုင်ပိုင်ရှင်၏ တစ်ဦးတည်းသော သမီးဖြစ်သူ ရွှေကနုတီသည် နေ့တိုင်လိုပင် ဒီဆိုင်သို့ လာနေကျဖြစ်သော်လည်း သူ့မျက်စိထဲမှာတော့ တစ်ခါမှအမြင်ရိုးသွားသည်ရယ်လို့ မရှိပေ။

သူတို့ အမြဲတမ်း အားကျစွာ ချစ်ခင်စွာ ငေးမောကြည့်ရလောက်အောင် ရွှေကနုတီက ရင်သပ်ရှုမော လှပနိုင်ရှာသူ ဖြစ်သည်။

ပြီးတော့ . . . ရွှေကနုတီ လှတာဟာ ခရေလို စံပယ်လို နုနယ်ဖြူစင် နူးညံ့စွာ လှပတာမျိုးမဟုတ်ဘဲ သဇင်လို ဝံ့ကြွားခြင်းနှင့် နှင်းဆီလို စူးရှခြင်းတို့ ပေါင်းစပ်ထားသော အလှမျိုး ဖြစ်သည်။

အသက်က နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်ပင် သိပ်မပြည့်ချင်သေးသော်လည်း လူငယ်ပီပီ တွေပါးရွှင်မြူးသောအသွင်အပြင်ကို သူမထံတွင် မြင်ရခဲလှ၏ ။ တည်ငြိမ် ဣန္ဒြေရသော မျက်နှာထားနှင့် သွားလာပြောဆို နေထိုင်ပုံက ရင့်ကျင့် တည်တံ့လှတာမို့ ဆိုင်ဝန်ထမ်းတွေ အားလုံးကလည်း ရွှေကနုတီကိုဆို ရှိန်ကြသည်။

သူတို့အားလုံး ငေးမျှော်ကြည့်ဆဲမှာပင် ကားတံခါးပွင့်လာကာ
ရွှေကနုတ်က ကားပေါ်မှ လှမ်းဆင်းလာလေသည်။

သွယ်လျကျစ်လျစ်သော်လည်း အနည်းငယ် ပြည့်တင်းသော
ခန္ဓာကိုယ်က မြန်မာ ဝတ်စုံနှင့် လိုက်ဖက်ညီစွာ တင့်တယ် အဆင့်မြင့်နေသည်။
ကနုတ်ဆင်လေးတွေ ပါသော ယိုးဒယား ပိုးပျော့လုံချည် စိမ်းဖန့်ဖန့်လေးနှင့်
ဖက်ဖူးစိမ်းရောင် လည်ထောင် လက်ပြတ် ခါးတို ရင်စေ့အင်္ကျီကလေးကို
ဝတ်ထားတာမို့ အနည်းငယ် စိမ်းဖန့်သော်လည်း ဝါဝင်းသော လက်မောင်း
ပြည်ပြည်ကလေးက ထင်ရှားလှပနေခဲ့သည်။ လှိုင်းတွန့်ပွပွလေးတွေပါသော
နီညိုရောင် ဖျော့ဖျော့ ဆံထုံးသေးသေးလေးကို ခပ်ဖွဖွလေး ထုံးထားပြီး အပါးဝိုင်း
တစ်လုံးစိန် နားကပ်ကလေးကိုသာ ပန်လာ၏ ။ ပြီးတော့ လက်သူကြွယ်မှာ
နားကပ်က စိန်ပွင့်နှင့် အရွယ်တူ စိန်ပွင့်တစ်ပွင့် လက်စွပ်ကလေးတစ်ကွင်းကိုသာ
ခပ်ရှင်းရှင်း ဝတ်ထားသည်။ ဘယ်ဘက်လက်မှာ ရွှေရောင် နာရီသေးသေးလေး
တစ်လုံးကလွဲရင် တခြား ဘာလက်ဝတ်ရတနာကိုမှ များများစားစား
ဝတ်ဆင်ထားသူ မဟုတ်ချေ . . . ။

ရွှေကနုတ်သည် အဖြူရောင် လက်ကိုင်အိတ်လေးကို လက်မှာချိတ်လျက်
ပုံဆွဲစာအုပ် တစ်အုပ်ကို ရင်မှာပွေ့ကိုင်ကာ ဆိုင်ထဲသို့ လျှောက်ဝင်လာနေပါသည်။
ဒေါက် သိပ် မမြင့်လှသော ပုံစံရိုးရှင်းသည့် အဖြူရောင်ဖိနပ်ကလေးကို စီးကာ
ခပ်မှန်မှန်လေး လှမ်းလာပုံမှာ တမင် ဟိတ်ဟတ်ထုတ်ထားတာ မဟုတ်သော်လေး
သူ့အလိုလို ဝံ့ထည်စတိုင်လ်ကျ၍ နေလေသည်။

ရွှေကနုတ်ရဲ့ နောက်မှာတော့ ရွှေကနုတ်၏ အမျိုးသမီး
ဒရိုင်ဘာလည်းမဟုတ်၊ ကိုယ်ရံတော်ဟုလည်း ပြောလို့ရသော နီနီအောင်က
ထပ်ချပ်ပါလာခဲ့သည်။ အမျိုးသမီး ဆိုသော်လည်း အမျိုးသားတစ်ယောက်လိုပင်
ကြံ့ခိုင်သည်။ ပခုံးသာသာ ဆံပင်ဖြောင့်ဖြောင့်ကို နဖူးပြောင်အောင်
ခပ်တင်းတင်းဆွဲ၍ ထိပ်လည်နားမှား စည်းထားကာ မျက်နှာလေးထောင့်ကျကျ၊

မေးရိုးပေါ်ပေါ်နှင့် ဘာမိတ်ကပ် နှုတ်ခမ်းနီမှ မလိမ်းခြယ်ဘဲ ပြောင်ရှင်းနေသော မျက်နှာက အရယ် အပြုံးနည်းသည့် မျက်နှာသေ . . . ။ ဟိုအရင်က မာရသွန် အပြေးသမားဖြစ်ခဲ့ဖူးသူမို့ ခန္ဓာကိုယ် အချိုးအစားက အဆီအသားနည်းနည်း ကြွက်သားများများဖြင့် တည်ဆောက်ထားသဖြင့် ကြံ့ခိုင် သန်စွမ်းပုံ ပေါ်နေပြီး မိန်းမခန္ဓာကိုယ်နဲ့လည်း သိပ်မတူလှ . . . ။ ရုပ်အင်္ကျီအဖြူ လက်တိုကို အနက်ရောင် ဘောင်ဘီရှည်ထဲ ထည့်ဝတ်ထားကာ ခါးမှာ ခါးပတ်အမည်းကို ခပ်တင်းတင်း ပတ်ထားသည်။ ပုံစံက အလိုလိုနေရင်း အမျိုးသမီး လက်ဝှေ့သမားလိုလိုနှင့် ဖိုက်တာ ဆန်လှသည်။ နီနီအောင်ကို လုံခြုံရေးဆားဗစ် လုပ်ငန်းတစ်ခုမှ လစာကောင်းကောင်း ပေး၍ ကနုတ်အတွက် ငှားရမ်းထားခဲ့တာ ဖြစ်သည်။

ဝန်ထမ်း မိန်းကလေးတွေက နီနီအောင် ပုံစံကို ဟားချင်ကြသော်လည်း နီနီအောင်ရှေ့မှာတော့ ပြုံးစိစိတောင် မလုပ်ရဲချေ . . . ။ နီနီအောင် လက်တွေက သန်မာလွန်း တာမို့သူ့လက်တစ်ဖက်နှင့် ခပ်တင်းတင်း အကိုင်ခံရလျှင်တောင် ရိုးတွေ ကျိုးမတတ် ခံစားရ၍ ပင်။

ကနုတ်သည် ကိုယ့်ကို လှမ်းကြည့် ပြုံးပြ ဦးညွှန် လိုက်သော ဝန်ထမ်း မိန်းကလေး တွေကို ခေါင်းဆတ် ပြုံးပြ နှုတ်ဆက်ခဲ့ပြီး မေမေ ရှိနေမည့် ဆိုင်နောက်ဖက်က ရုံးခန်းသို့ ဆက်လျှောက်လာလေသည်။ ရုံးခန်းထဲသို့ ဝင်ခါနီး မှ ကနုတ်က နီနီအောင်ကို သတိရကာ နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ရင်း . . .

“ဪ . . . နီနီ . . . ကနုတ် ရုံးခန်းမှာ ကြာဦးမယ်၊ နီနီ အပေါ်ထပ်ခိုးက အခန်းမှာ အေးအေးဆေးဆေး သွားနားတော့လေ . . . ၊ ထမင်းလည်း စားလိုက်တော့ . . . ၊ ကနုတ် သွားစရာရှိမှ ခေါ်လိုက်မယ် . . . ဟုတ်ပြီလား”

“ ဟုတ် . . . ”

နီနီအောင်က စစ်သားတွေလို “ ဟုတ် ” ဟုခပ်ပြတ်ပြတ် တစ်ချက်ပြောရင်း ဆတ်ခနဲ ခေါင်းညိတ်ကာ ချာခနဲ လှည့်ထွက်တာမို့ ကနုတ်က

သူ့စတိုင်လ်ကို ပြုံးမိသေးသည်။ ရိုးသား၍ အရိုင်းဆန်ကာ စကားပို
မပြောတတ်သော၊ သစ္စာ ရှိသော နီနီကို ကနုတ်က တဖြည်းဖြည်း သဘောကျကာ
သံယောဇဉ်တွယ်လာခဲ့ရသည်။ ဟိုအရင်တုန်းကတော့ နီနီကို မေမေ ငှားပေးစကဆို
ကနုတ် စိတ်တွေ ကျည်ကြပ်ကာ အမြဲလို နီနီကို ရန်ရှာခဲ့မိသည်။

“ဒီမှာ နီနီ . . . နင် ငါ့နောက်ကို တကောက်ကောက်
လျှောက်မလိုက်ဘူးဆိုရင် ငါ ဘယ်လောက်ပေးရမလဲပြော၊ မေမေ
နင့်ကိုပေးတာထက် ငါ ပိုပေးလိုက်မယ်” ဟု ကနုတ်က ပြောတော့ နီနီ
မျက်နှာသေဖြင့် ခပ်တောင့်တောင့် ရပ်နေရင်းက သစ္စာအဓိဋ္ဌာန် ရွတ်သလို သံနေ
သံထားမျိုးဖြင့် . . .

“ကျွန်မရဲ့ အလုပ်ရင်က မမလေးရဲ့ အမေ ဒေါ်ဂန္ဓမာရွှေပါ။ ကျွန်မရဲ့
အလုပ်က အလုပ်ရှင် အပေါ် သစ္စာစောင့်သိပြီး ပေးအပ်ထားတဲ့ တာဝန်ကို
ကျေဖွန်ဖို့ပါ။ မမလေးကို ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ရအောင် ကျွန်မတာဝန်ပါ . . .”

“ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ရအောင် ငါ့မှာ ဘာအန္တရာယ်မှ
ကျရောက်မနေဘူးလေ၊ နင် ရှိနေတာ ငါ့အတွက် အပိုပဲ နီနီရဲ့ . . .”

“အဲဒီ ကိစ္စကတော့ မမလေး အမေနဲ့ပဲ ပြန်ညှိလိုက်ပါ”

“ဟွန်း: ...ကြီးကျယ်လိုက်တာဟယ်၊ ပုံစံက သူပဲ ငါက
ပြန်ကြောက်နေရတော့မလိုလိုပဲ...”

အဲဒီ တုန်းက ကနုတ်အသက်က ၁၈ နှစ်ပဲ ရှိသေးတာမို့ သိပ်ပြီး
မရင့်ကျက်လှသေးပေ . . .။ နီနီကို မကျေနပ်တိုင်း မျက်စောင်းတွေပဲ
လိုမ့်ပိမ့်ထိုးခဲ့မိသည်။ ဆောင့်အောင့်တွန်းတိုက်ခဲ့မိသည်။ နီနီ ချော်လဲအောင်၊ နီနီ
အခက်တွေ့အောင် အမျိုးမျိုး ချောက် တွန်းခဲ့သည်။ နီနီ မသိအောင်
ပုန်းကွယ်နေခဲ့ပြီး မေမေ နီနီကိုဆူတာကို ချောင်းကြည့်ရင်း ကွယ်ရာမှာ
ကျိတ်ဟားခဲ့မိသည်။ နီနီကတော့ အေးစက်စက် မျက်နှာကြီးနဲ့ပဲ ကနုတ်

သည်းညည်းကို ခံခဲ့ရသည်။

လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေချင်ခဲ့သော ကနုတ်က နီနီကို ကနုတ်ထံမှ ပြန်ရပ်သိမ်း ပေးဖို့ အခါခါ တောင်းဆိုခဲ့မိသည်။

“မေမေရယ် . . . ဒီလိုလုပ်တာ ဘယ်လောက်ကြီးကျယ်တဲ့ စိန်ရွှေရတနာဆိုင်ကြီးကိုပဲ ပိုင်ပိုင် ဒီနိုင်ငံမှာတော့ကနုတ်ကို ဘယ်သူမှ ပြန်ပေးဆွဲမသွားပါဘူး၊ ဒီလို ကိုယ်ရံတော် ငှားတာဟာ သိပ် ဟိတ်ဟတ်ထုတ် ကြွားဝါကြီးကျယ်ပြနေရာ မကျဘူးလား . . . ၊ ကျေးဇူးပြုပြီး နီနီကို ကနုတ်ဆီက ပြန်ခေါ်သွားပါ မေမေရယ် . . .”

“သမီးအတွက် တကယ် လိုအပ်လို့ မေမေ ခေါ်ထားပေးတာပါ သမီး၊ သမီးပဲ သေသေချာချာ စဉ်းစားကြည့်လိုက်ပါ၊ မေမေတို့ ဘယ်လောက် ချမ်းသာ ချမ်းသာ မေမေတို့ကို စောင့်ရှောက်ပေးမယ့် အားကိုးအားထား ပြုစရာ ယောက်ျားသနာရယ်လို့ မေမေတို့ မိသားစုထဲမှာ မရှိတာလည်း သမီးအသိပဲ၊ သမီး အဘွားရယ်၊ မေမေရယ်၊ သမီးရယ် . . . ပြေးကြည့်မှ ဒီသုံးယောက်တည်းရယ်၊ မေမေကလည်း သမီး အဖေ ဆုံးသွားကတည်းက ဒီရတနာ လုပ်ငန်းထဲမှာပဲ နှစ်နေရတာ ဆိုတော့ သမီးကို အနီးကပ်အဖော်ပြု စောင့်ရှောက်မပေးနိုင်ဘူး၊ ပြီးတော့ သမီးက အပေါင်းအသင်းတွေနဲ့ ဟေးလားဝါးလား နေတတ်တဲ့ သူမျိုးလည်း မဟုတ်ဘူး၊ သမီးမှာလည်း ပြေးကြည့်မှ သူငယ်ချင်း အရင်းအချာဆိုလို့ နန္ဒီနဲ့ ဇာဖြူ နှစ်ယောက်ပဲရှိတာ မဟုတ်လား . . . ၊ တသီးတသန့်လေး တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် အေးအေးဆေးဆေး နေတတ်တဲ့ သမီးမှာ စိတ်အနှောင့်အယှက် တစ်စုံတစ်ရာ တွေ့မှာ၊ အရှုပ်အထွေး ပတ်သက်မှုတွေ ကြုံရမှာကို မေမေ စိုးရိမ်တယ်၊ ပြီးတော့ သမီးအလှကို အရူးအမူး စွဲလန်းနေတဲ့ ကောင်လေးတွေလည်း မေမေတို့ အသိုက်အဝန်းထဲမှာ ရှိနေတာဆိုတော့ မပြောကောင်း မဆိုကောင်း မိုက်ရှူးရဲစိတ်နဲ့ သမီးကို ကား တင်ပြေးတာမျိုးတွေ ရှိလာရင်း ဘယ်လိုလုပ်မလဲ . . . ၊ အပျိုအရွယ်ကလေးတစ်ယောက်တည်း ကားတစ်စီးကို ကိုယ်တိုင်မောင်းပြီး

အပြင်ထွက်ရတာ နဲ့စာရင် ခုလို ကားလည်း မောင်းပေးနိုင်တဲ့
စောင့်ရှောက်သူတစ်ယောက်နဲ့ သွားတာကို မေမေ ပိုစိတ်ချလို့ပါ သမီးရယ် ...”

မေမေ့ အကြောင်းပြချက်က ခိုင်လုံနေတာမို့ ကနုတ်က
အငြင်းဆန်တော့ပဲ နီနီကို အသာတကြည် လက်ခံအဖော်ပြုခဲ့တာ ဖြစ်သည်။
ခုချိန်မှာတော့ နီနီရဲ့ အေးစက်စက် မျက်နှာကြီးထက်ဆီက
မျက်ဝန်းကျဉ်းကျဉ်းကလေးတွေထဲမှာ ကနုတ် အပေါ် ထားရှိတဲ့က သံယောဇဉ်
အငွေ့အသက်ကို ခံစားမိပြီမို့ ကနုတ်ကလည်း နီနီ အပေါ် အစစအရာရာ ယုံကြည်
စိတ်ချလေသည်။

ကနုတ်က ရုံးခန်းတံခါးဝကို ဖွင့်၍ ရုံးခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သောအခါ
စားပွဲပေါ်မှာ ထိုင်၍ မှန်ဘီလူးလေးဖြင့် စိန်ကြည့်နေသော မေမေက ကနုတ်ကို
မော့ကြည့်လိုက်ရင်း ...

“ သမီး ... အစောကြီးပါလား၊ ညက လက်ဝတ်ရတနာ ဒီဇိုင်းတွေ
ဆွဲနေတာ ညည့်နက်မှ အိပ်ရတယ် မဟုတ်လား၊ မေမေ ညက သမီး
အခန်းဝကိုရောက်သေးတယ်၊ သမီး စိတ်ဝင်တစား ပုံဆွဲနေတာတွေ့တာနဲ့
မခေါ်တော့ပဲ ပြန်ထွက်လာခဲ့တာ ...၊ အိပ်ရေးဝဝအိပ်ပြီးမှ လာခဲ့ရောပေါ့ သမီးရယ်
...”

“ သမီး အိပ်ရေးဝပါတယ် မေမေ၊ မေမေ့ကို သမီး ဆွဲထားတဲ့ ပုံလေးတွေ
ပြချင်တာနဲ့ စောစောထွက်လာခဲ့တာ ...၊ ဒီမှာကြည့်ပါဦး မေမေ ... သမီး
ဆွဲထားတာတွေ လှရဲ့လား...”

ကနုတ်က မေမေ့ ဘေးကနံ့မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး ပုံဆွဲစာအုပ်ကို
စားပွဲပေါ်မှာချ၍ တစ်ရွက်ချင်း ခပ်ဖြည်းဖြည်းလှန်လျှောရင်း ...

“ဒါလေးက ပုံရိုးတယ်လို့ ထက်ရပေမယ့် တော်ဝင်ဆန်ဆန် ပုံစံမျိုးလေး
တစ်ဆင်စာပါ မေမေ...၊ လက်စွပ်၊ နားကပ်၊ လက်ကောက်၊ လည်ဆွဲ

တစ်ဆင်စာလုံး ဝတ်လိုက်ရင် အဆင့် မြင့်မြင့်လေး အရမ်းလှမှာပါ။ ဒါက လူငယ်အကြိုက် ပါးပါးသေးသေး ဖန်စီလေးဖြစ်အောင် ဆွဲထား တာပါ။ မေမေ ကြိုက်ရဲ့လား”

မေမေက ကနုတ်ဆွဲထားသည့် ဒီဇိုင်းတွေကို သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်ပြီး ...

“နှစ်ခုလုံး ကြိုက်တယ် သမီး ...။ ဒီဇိုင်းလေးတွေက ထူးခြားဆန်းသစ်နယ်၊ မေ့ သမီးက ဒီဇိုင်းဆွဲတဲ့ နေရာမှာတော့ ပါရမီရှင်ပဲ။ ဒီပုံတွေကို ညနေကျရင် မေမေတို့ ပန်းတိမ် အလုပ်ရုံကို ပို့ပေးလိုက်တော့မယ်”

“ဒီမှာကြည့်ပါဦး မေမေ ...။ ဒါလေးတွေက လက်ထပ် လက်စွပ် ဒီဇိုင်းလေးတွေပါ။ အချော တော့မသပ်ရသေးဘူး၊ အကြမ်းဆွဲထားရုံပဲ ရှိသေးတယ် ...”

ကနုတ်က ပုံဆွဲစာရွက်တွေကို တစ်ရွက်ပြီးတစ်ရွက် လှန်လျှောရင်း စိတ်ပါ လက်ပါလေး ပြောပြနေလေရာ ဒေါ်ဂန္ဓမာရွှေက သမီးဖြစ်သူကို ဝီတိပြုံးကလေးဖြင့် ကြည့်နေလိုက် ရင်းက ...

“မေမေကတော့ အင်မတန် ကံထူးတာပဲကွယ် ...”

ကနုတ်က မိခင်ဖြစ်သူကို မော့ကြည့်ရင်း ...

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မေမေ ...။ အရောင်းအဝယ်တွေ အရမ်းကောင်းနေလို့လား ...”

မေမေက ကနုတ်ရဲ့ ခေါင်းကလေးကို ဖွဖွပုတ်လိုက်ရင်း ...

“အရောင်းအဝယ်ကောင်းတာထက် ပိုပြီး တန်ဖိုးရှိတဲ့ ကံကောင်းခြင်းမျိုးကို မေမေက ရခဲ့တာလေ ...။ သမီးလေး လိမ္မာရေးခြားရှိတာဟာ မေမေ့အတွက်တော့ အကြီးမားဆုံး ကံကောင်းမှုတစ်ခုပဲပေါ့။ သမီးလေးက

အပင်မြင့်မှာမှ ပွင့်တဲ့ သဇင်ပန်းလေးလိုပဲ၊ တော်ဝင်တယ်၊ ပွဲတိုးတယ်၊
ဝံ့ကြွားလှပတယ်၊ အပင်မြင့်မှာ ပွင့်ပေမယ့် ကြွယ်ချင်သလိုကြွေတဲ့ ခရေလိုမျိုး
မဟုတ်ဘူး၊ ပြီးတော့ နှင့်ဆီလိုမျိုး ကိုယ့်ကိုယ်ကို စောင့်ရှောက် ကာကွယ်ချင်တဲ့
စိတ်ထားမျိုး လည်းရှိတယ် ... ၊

“တစ်ချို့ သူဌေးသမီးလေးတွေဆို မိဘပိုက်ဆံကို သုံးချင်တိုင်း သုံးပြီး
နည်းမျိုးမျိုးနဲ့ အပျော်ရှာတတ်ကြတာ၊ မေ့သမီးကတော့ မေမေ့ အလုပ်အတွက်
အသုံးဝင်မယ့် ပညာကို လေ့လာပြီး မေမေ့ကို ကူညီတယ်၊ မေမေ့ စီးပွားရေးကို
စိတ်ဝင်စားတယ်၊ ပြီးတော့ ခုချိန်ထိလည်း သမီးရဲ့ ရည်းစားသန့်ကိစ္စအတွက် မေမေ
မပူရသေးဘူး၊ သမီးကို စိတ်ဝင်စားကြတဲ့ သူတွေ အရမ်းများပေမယ့်
မေ့သမီးကတော့ တော်ရုံ ယောက်ျားကို ဘဝခရီးဖော်အဖြစ် မစဉ်းစားတဲ့
စိတ်နေမြင့်သူကလေး ဖြစ်နေတာကလည်း မေမေ့အတွက် ကံကောင်းမှု တစ်ခုပေါ့ ”

“ ကနုတ် လိမ္မာတယ်ဆိုတာ မေမေ့တို့ ဆုံးမတာ တော်လို့ပါ ... ”

“ ဆုံးမတိုင်းလည်း နားမဝင်တဲ့ သားသမီးတွေမှ အများကြီးပါ သမီးရယ်
...”

ကနုတ်က မေမေ့စကားကို ပြုံး၍ နားထောင်ရင်းက ကတ်တလောက်
စာအုပ်လေး ပေါ်မှာ ဒီဇိုင်းသစ်အတွက် လိုအပ်မည့် စိန်အလုံးရေနှင့် ရွှေချိန်ကို
ချရေးလိုက်ပါသည်။

မေမေ့ကတော့ ကနုတ်ကို စိတ်နေမြင့်သူတဲ့ ... ။ တစ်ချို့ကတော့
ကနုတ်ကို မာနကြီးသူ၊ အဆင့်အတန်းခွဲခြားသူဟုမြင်ကြလေသည်။

အဲဒါဟာ ဟုတ်လေမလား။ ကနုတ်လည်း မပြောတတ်ပေ။

သေချာတာကတော့ ကနုတ်သည် တော်ရုံ ယောက်ျားမျိုးကိုတော့
အထင်မကြီးတတ်ခြင်းတည်း။ အချစ်ဆိုတာ ယောက်ျားတစ်ယောက်ဆီက
ကိုယ့်ထက်သာတဲ့ တစ်စုံတစ်ရာကို ရှာဖွေတွေ့ရှိ အထင်ကြီး မက်မောမိခြင်းဟု

ဆိုလျှင် ကနုတ်ဘဝမှာ ခုချိန်ထိ ကနုတ် အထင်ကြီးရမည့်သူကို မတွေ့နိုင်သေးချေ။

ကနုတ်သည်း အရွယ်ရောက်စကတည်းကပင် ကနုတ် မေမေရဲ့ ဆုံးမပဲ့ပြင် နားသွင်းမှုများဖြင့် ကြီးပြင်းလာခဲ့ရသူ ဖြစ်သည်။ ကနုတ်ရဲ့ ဗီဇကြောင့်လား၊ မေမေရဲ့ သွန်သင်မှု ကြောင့်လား ... နှစ်ခုစလုံးကြောင့်လားတော့ မသိ၊ ကနုတ်သည် ကိုယ့် ကိုယ်ကိုယ် တန်ဖိုးထားမှု မြင့်မားသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ကိုယ်တန်ဖိုးထက် ပိုမြင့်သော ယောက်ျား တစ်ယောက်ကို မတွေ့သရွေ့ ကနုတ်ရင်ထဲက အချစ်က ပေါ်ထွက်လာမည် မဟုတ်၊ တော်ရုံလူ အတွက် စိတ်လှုပ်ရှားတတ်မှာလည်း မဟုတ်ချေ။

ပြီးတော့ ... ကနုတ်တစ်ယောက်တည်းကိုသာ ပြောပြခဲ့သော မေမေရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ကလည်း ကနုတ်စိတ်ကို ဩဇာလွှမ်းမိုး ချုပ်ကိုင်ထားနိုင်ခဲ့သေးသည်။

“မေမေ ခံစားချက်ကို သမီးကို ပထမဦးဆုံး ရင်ဖွင့်တာပါ သမီး ... ၊ သမီး အရွယ်ရောက် လာတဲ့ တစ်နေ့ကျရင် ပြောပြမယ်လို့လည်း မေမေ ဆုံးဖြတ်ထားခဲ့တာပါ ... ၊

“အများအမြင်မှာတော့ မေမေဟာ အိမ်ထောင်ရေး ကံကောင်းတဲ့သူ တစ်ယောက်ပေါ့ ... ၊ သမီး ဖေဖေက မေမေ့ကို သိပ်ကို ချစ်မြတ်နိုးခဲ့တာကိုး ... ၊ မေမေကလည်း အဲ့ဒီ ချစ်ခင် ယုယမှု တစ်ခုတည်းမှာပဲ အခိုက်အတန့် ကျဆုံးခဲ့ပြီး တခြား ဘာမှမစဉ်းစားဘဲ သမီး ဖေဖေကို လက်ထပ် ခဲ့တယ်လေ ... ၊

တကယ်တမ်းကျတော့ အိမ်ထောင်ရေးမှာ အချစ်အပြင် တခြား အရေးတကြီး လိုအပ်တဲ့ အရာတွေ အများကြီးပဲသမီး၊ ယောက်ျားတစ်ယောက်ဟာ သူယူထားတဲ့ မိန်းမရဲ့အဆင့်အတန်းနဲ့ ညီတဲ့ ငွေကြေးကို ရှာနိုင်သူလည်း ဖြစ်ရမယ်၊ ဉာဏ်ပညာ အတွေးအခေါ်ထက်မြက်ပြီး အရေးကြုံ ရင် မိသားစုအတွက် အရေးကြီးတဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်တွေကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ချပေးတတ်သူလည်း ဖြစ်ရမယ်၊ ကိုယ့်မိသားစုမှာ စိတ်အားငယ်နေတဲ့ အချိန်တွေမှာ စိတ်ခွန်အားပေးနိုင်သူလည်း

ဖြစ်ရမယ်၊ မိန်းကဆိုတာ ဘယ်လောက်တော်တော် ယောက်ျားရဲ့ စိတ်
အရည်အချင်း၊ လူ အရည်အချင်း၊ ပညာနဲ့ ဥစ္စာဓန အရည်အချင်းတွေကို
မှီခိုရှင်သန်ခွင့်ရမှ စိတ်လုံခြုံမှုရှိတာ သမီးရဲ့ . . . ၊

“ မေမေဟာ သမီး ဖေဖေနဲ့ ပေါင်းသင်းနေထိုင်တဲ့
ကာလတစ်လျှောက်လုံး ကိုယ်မိသားစုမှာ အခက်အခဲ ကြီးကြီးမားမားကြုံရင်
ဘယ်သူ့ကိုပြေးပြီး အကူအညီ တောင်းရပါမလဲ၊ ကူညီမယ့် သူ မရှိရင် ငါတို့တော့
ဒုက္ခရောက်ပါပြီဆိုတဲ့ မလုံခြုံစိတ်နဲ့ နေလာခဲ့ရတယ်၊ ကိုယ့် ယောက်ျား ကို
အားကိုးလို့ မရပါလားဆိုတဲ့ စိတ်လောက် မိန်းမတွေကို အားယုတ်စေတာ မရှိဘူး
သမီး ... ။

“ သမီး အဖေဘက်က ကြည့်ရင်လည်း သူ မရှာဖွေနိုင်တဲ့ အတွက် ... သူ
ဦးမဆောင်နိုင် တဲ့ အတွက် အငုံ့စိတ် ဝင်လာတယ်၊ မေမေက ရိုးရိုးသားသား တစ်ခုခု
ပြောလိုက်ရင်တောင် သူ့ကို နှိမ်တာလားလို့ ထင်တယ်၊ ယောက်ျားဆိုတာ သူတို့ထက်
ညံ့တဲ့ မိန်းမက သူတို့ကို လေသံမာမာပြောရင်သာ သနားသည်းခံ
ချော့မော့ချင်ကြတာ၊ သူတို့ထက်သာတဲ့ မိန်းမကများ လေသံမာမာ ပြောလိုက်နဲ့
ထောင်းခနဲ ဒေါသဖြစ်ပြီသာ မှတ်၊ သူတို့ကို ကျောတယ် နှိမ်တယ်လို့
ယူဆပြီသာမှတ် . . . ၊

“ဒီလိုနဲ့ပဲ မေမေနဲ့ သမီး ဖေဖေဟာ တစ်အိမ်တည်းနေရင်း စိတ်ချင်း
တဖြည်းဖြည်း ဝေးကွားသွားခဲ့ကြရတယ်၊ အေးစက်စက်နဲ့ နွေးထွေးမှု မရှိတဲ့
အိမ်ထောင်ရေး ဘဝမှာ မေမေ နေခဲ့ရတယ်၊ သမီး အဘွား မေမေ အမေက
အရင်းအနှီးထုတ်ပေးလို့ ဒီရွှေဆိုင်လုပ်ငန်းကို စတင်ပြီး အောင်မြင်လာတဲ့အချိန်မှာ
သမီးဖေဖေက အသည်းကင်ဆာနဲ့ ဆုံးတယ် . . . ၊

“ အများကတော့ မေမေတို့ အိမ်ထောင်ရေးရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ကို
မသိခဲ့ကြပါဘူး၊ မေမေကလည်း ခပ်ပြီးပြီးပဲ၊ အိပ်ထောင်ရေး အဆင်ပြေသယောင်
ဟန်ဆောင်ကောင်းခဲ့ တယ်လေ၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်အတွက် အိမ်ထောင်ရေး

အဆင်ပြေခြင်းဆိုတာဟာလည်း ဂုဏ်ဒြပ်တစ်ခု ဖြစ်ခဲ့တာကိုး . . .

“ မေမေဟာ အပြင်ပန်း ဂုဏ်မပျက်ခဲ့ပေမယ့် ရင်ထဲမှာတော့ ပျော်ရွှင်မှုတွေ ပျက်စီးပြီး နေလာခဲ့ရတယ် သမီး . . .”

“ သမီး ချစ်သူထားတဲ့အခါ၊ အိမ်ထောင်ပြုတဲ့အခါ ဆင်ခြင်သင့်တာ မေမေ ပြောပြ ရတာ ပါ . . .”

အဲဒီစကားတွေကို မေမေပြောခဲ့တုန်းက ကနုတ်အသက် ၁၈ နှစ်သာ ရှိသေးသည်။ အဲဒီ အချိန်ကစလို့ မေမေ စကားတွေဟာ ကနုတ် အသည်းထဲထိ စွဲထင်စူးနစ်နေခဲ့တာဖြစ်သည်။ ငယ်စိတ် ငယ်မာန်ကလေး ရှိသော ကနုတ်ဟာ ကနုတ်ထက်နိမ့်ပါးတဲ့ ယောက်ျားမျိုးဆို လှည့်လို့တောင် မကြည့်ခဲ့၊ ကနုတ်ရဲ့ အသည်းနှလုံးဟာလည်း အမာစားကလေး ဖြစ်ခဲ့ ရလေသည်။

“ တီ တီ . . . တူ တူ . . . ”

ကနုတ်ရဲ့ လက်ကိုင်အိတ်ထဲက ဖုန်းမြည်သံ ကြားလိုက်ရသောအခါ ကနုတ်က အိတ်ထဲက ဖုန်းကို လှမ်းနှိုက်ယူလိုက်ပါသည်။

ဇာဖြူ နံပါတ်ပေါ်နေတာမို့ ကနုတ်က ဖုန်းကိုင်လိုက်သည်။

“ ပြော . . . ဇာဖြူ ”

“ နင် ဘယ်မှာလဲ . . . ကနုတ် ”

“ ဆိုင်မှာ . . . ”

“ ငါ့ အိမ်ကို ခဏထွက်လာလို့ ရလား ”

“ ဘာကိစ္စ ပေါ်လို့လဲ . . . ”

“ နန္ဒီ ကိစ္စပေါ့ . . . ”

“ နန္ဒီ ဘာဖြစ်လို့လဲ . . . ”

“ဇေသော့ကို လက်ခံလိုက်ပြီတဲ့...”

“ဘုရားရေ...တကယ်လား”

“အေး...ငါပြောတာ ဘယ်လိုမှ ပြောမရဘူး၊ နင်ဘာပြောဦး”

“ငါ အခုလာခဲ့မယ်၊ သူ့ကို ပြန်မသွားစေနဲ့ဦး”

“အေးပါ၊ နင်သာ မြန်မြန်လာ...”

ဇာဖြူနှင့် ဖုန်းပြောပြီးတာနှင့် ကနုတ်က ကနုတ်ရဲ့ ပုံဆွဲ စာအုပ်လေးကို ပြန်ပိတ်လိုက်ရင်း...

“မေမေ...သမီး ဇာဖြူတို့အိမ် ခဏသွားလိုက်ချင်တယ်၊ ဆိုင်မှာ သမီး အရေးတကြီး လုပ်စရာ ဘာအလုပ်ရှိသေးလဲ”

“မရှိဘူး သမီး၊ အေးအေးဆေးဆေး သွားပါ၊ ညနေနောက်ကျရင် အိမ်ကိုပဲ တန်းပြန်လိုက် တော့လေ၊ ဆိုင်ကို မလာခဲ့နဲ့တော့...”

“ဟုတ်...”

နီနီက ဆိုင်အပေါ်ထပ် ထပ်ခိုးပေါ်မှ ဆင်း၍ ကားဆီလျှောက်သွားချိန်မှာ ကနုတ်ကလည်း မေမေ့ရုံးခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်လာပြီး ကားဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့လေသည်။

*

အခန်း (၃)

ဇာဖြူတို့ အိမ်ရှေ့၌ ကနုတ်တို့ ကားရပ်မိချိန်တွင် ဇာဖြူ၏ အဒေါ်ဝမ်းကွဲတော်သူ အန်တီအေးက အိမ်ရှေ့သို့ ထွက်ကြိုကာ . . .

“ လာ . . . ကနုတ်၊ ကနုတ်လာမယ်လို့ ဇာဖြူပြောထားလို့ အန်တီအေး ထွက်မျှော်နေတာ၊ အပေါ်ထပ်သာ တက်သွားပေတော့၊ နန္ဒီရော ဇာဖြူရော ဇာဖြူအခန်းထဲမှာ၊ နီနီလည်း လာလေ၊ အန်တီအေးနဲ့ အပျင်းပြေ ကစားရအောင် . . .”

အန်တီအေးကတော့ နီနီကို တွေ့တိုင်း ပျော်နေတတ်သည်။ ကနုတ်ကို စောင့်ရင်း နီနီနှင့်အတူ ပိုကာဆွဲရလို့ ဖြစ်သည်။

ကနုတ်သည်း ဇာဖြူအခန်းရှိရာ အပေါ်ထပ်သို့တက်သည့် လှေကားဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။

ဇာဖြူတို့အိမ်ကလည်း ကနုတ်တို့ အိမ်လိုပဲ ကြီးမားခမ်းနားသည်။ ကနုတ်၊ ဇာဖြူနှင့် နန္ဒီတို့ မိဘများရဲ့ ချမ်းသာကြွယ်ဝမှုကလည်း သိပ်မကွာခြားလှပေ . . . ။

ဇာဖြူ မိဘများ ပိုင်ဆိုင်သော ဟိုတယ်များက ချောင်းသာ၊ ရန်ကုန်နှင့် နေပြည်တော်မှာရှိသည်။ ဇာဖြူကတော့ ရန်ကုန်ရုံးချုပ်မှာဝင်အလုပ်လုပ်ရင်း ခရီးသွားလုပ်ငန်းဘက်ကိုတာဝန်ယူနေသည်။ နန္ဒီ အဖေကတော့ လေယာဉ်ကပ္ပတိန်ဖြစ်ပြီး နန္ဒီမေမေက အထူးကု ဆေးရုံတစ်ခု တည်ထောင်ထားသော အထူးကု ဆရာဝန်မကြီးဖြစ်သည်။ နန္ဒီတစ်ယောက်ကတော့

အမေ့လုပ်ငန်းထဲဝင်ဖို့လည်း စိတ်မပါလှဘဲ မော်ဒယ်လ်သင်တန်းလေးတက်လိုက်၊
အကသင်တန်း တက်လိုက်ဖြင့် အနုပညာပိုးကလေး ပါသူဖြစ်လေသည်။

ကနုတ်သည်း အပေါ်ထပ်သို့ တက်လာပြီး ဇာဖြူ အခန်းတံခါးကို
တွန်းဖွင့်လိုက်သောအခါ အတွင်းမှ အဲကွန်း၏ အအေးဓာတ်နှင့်အတူ တီဗီသံသဲ့သဲ့ကို
ကြားရသည်။

အခန်းထဲ၌ တီဗီသံမှ လွဲ၍ တိတ်ဆိတ်နေသည်။ ဇာဖြူကတော့
စိတ်ရှုပ်နေသော မျက်နှာဖြင့် ခုတင်ပေါ်မှာ ထိုင်နေပြီး နန္ဒီကတော့ တီဗီရှေ့
ဆိုဖာပေါ်မှာ ဘယ်သူ ဘာပြောပြော နောက်မဆုတ်ဘူးဟု စစ်ကြေညာထားသော
မျက်နှာထားဖြင့် ထိုင်နေလေသည်။

“ ဇာဖြူ...”

“လာ ... ကနုတ်၊ နင်လာမှပဲ ငါ့ဘက်က စစ်ကူရမှာမို့လို့ ဒီခေါင်းမာတဲ့
မိန်းမကို အနားထားပြီး နင့်ကို ထိုင်စောင့်နေတာ ...”

ကနုတ်က သက်ပြင်းချကာ နန္ဒီဘေး ဆိုဖာပေါ်မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ရင်း ...

“ နန္ဒီ ... နင်တကယ်လား”

“ တကယ်ပေါ့ ၊ ငါ သူ့ကို ချစ်တယ်”

“ နင် ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲ နန္ဒီရယ် ...”

“ ငါက ဘာကို ဘယ်လိုဖြစ်ရမှာလဲ ၊ ငါ ခံစားရသလို တုံ့ပြန်တာလေ”

“ ကဲ ... ထားပါတော့၊ ဒါဆို တစ်ခု ထပ်မေးမယ်၊ နင် ဇေသော်နဲ့
သမီးရည်းစားအနေအထားမှာပဲ ရပ်တန့်မယ် မဟုတ်လား”

“ နိုး ... ၊ လက်ထပ်မှာ ...”

“ နင် လဲသေလိုက်ပေါ့”

“အဟက် . . .”

နန္ဒီက လှောင်သလို တစ်ချက်ရယ်လိုက်ရင်း ... “ နင်တို့ နှစ်ယောက်ကိုလည်း ငါ ပြန်မေးပါရစေ . . . ငါနဲ့ ဇေသော်ကို ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် ခါးခါးသီးသီး တားမြစ်နေကြတာလဲ ”

“ နင့်အတွက် စိုးရိမ်လို့ပေါ့ ၊ နင်ဘဝ နစ်မွန်းမှာ စိုးလို့ပေါ့ . . . ”

“ ဇေသော်နဲ့ လက်ထပ်ရင် ငါ့ဘဝ နစ်မွန်းမယ်လို့ နင်ဘာကြောင့် ပြောနိုင်တာလဲ . . . ”

“ ဇေသော်နဲ့ နင်နဲက တန်လို့လား . . . ”

“ လူလူချင်း မတူဘူး မတန်ဘူးဆိုတာရှိလို့လား ”

“ သိပ်ရှိတာပေါ့ နန္ဒီ . . . ၊ လူတွေရဲ့ ဘဝဆိုတာ အဆင့်အတန်း အမျိုးမျိုး ကွဲပြားနေတာပဲ၊ ကိုယ်အဆင့်ကို ကိုယ်သိပြီး ကိုယ့်အဆင့်အတန်းနဲ့ လိုက်ဖက်ထိုက်တန်တဲ့ အိမ်ထောင်ဘက်ကို ရွေးချယ်တတ်ရမှာပေါ့ . . . ၊

“ ယောက်ျားတွေပေါ်မှာ အဆင့်အတန်း ခွဲသင့်ရင်ခွဲရတယ် နန္ဒီ . . . ၊ သိပ်ချမ်းသာ ပညာတတ်တဲက မိန်းမတစ်ယောက်က အခြေအမြစ်မရှိ လေလွင့်နီမ့်ပါးနေတဲ့ ယောက်ျားမျိုးကို လက်မထပ်သင့်ဘူးဆိုတာ ဦးနှောက်ရှိတဲ့ ဆင်ခြင်တဲ့ တရားရှိတဲ့ မိန်းမတိုင်း နားလည်တယ် ”

“ ဇေသော်က အခြေအမြစ်မရှိ လေလွင့်နေတဲ့ ယောက်ျားမျိုး မဟုတ်ဘူး ကနုတ် . . . ”

“ ဒါပေမယ့် နင့်ဘဝထက်တော့ အများကြီး ကွာဟနီမ့်ပါးတယ် မဟုတ်လား၊ နင့်ဘဝက မိုးလောက်ကြီး မြင့်ပြီး သူ့ဘဝက အောက်ခြေအဆင့်ထက် နည်းနည်းလေးပဲ မြင့်တယ်ဆိုတာ နင် နားလည်မှာပါ ၊ နင်က မွေးကတည်းက ရွှေစွန်းကိုက်ပြီး မွေးလာတဲ့ လူမျိုး . . . ၊ ပိုက်ဆံရော ပညာရာထူးပါ မြင့်မားတဲ့

အသိုက်အဝန်းကြားမှာ ထည်ထည်ဝါဝါ ကြီးပြင်းလာခဲ့ရတာ ၊ ငါတို့ သုံးယောက်လုံး နိုင်ငံခြားမှာ ကျောင်းသွားတက်ပြီး ပြန်လာကတည်းက ကိုယ်မိဘအလုပ်မှာ ကူညီပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားခဲ့ကြတယ်လေ။ နင်က ချက်ချင်း အလုပ်အလုပ်သေးဘဲ နင်ဝါသနာပါတဲ့ အကသင်တန်း တက်မယ်ဆိုတော့လည်း နင့်မိဘက အလိုလိုက်ထားခဲ့တာပဲ ... ၊ သင်တန်းတက်ရင်း အဲ့ဒီက ကချေသည် တစ်ယောက်နဲ့ အတည်ပေါက်ကြီး ငြိလာတာကတော့ နင် လွန်တာပဲဟာ ...”

“ dancer ပါ ၊ ကချေသည်လို မပြောစမ်းပါနဲ့ ...”

“ ဘာထူးလဲ၊ အတူတူပါပဲ ... ၊ ဒန်ဆာကိုများ ဘာအထင်ကြီးစရာ ရှိလို့လဲ နန္ဒီရယ် ...”

“ နင် သူများအသက်မွေးဝမ်းကျောင်း၊ သူများဝါသနာကို မပုတ်ခတ် မနှိမ့်ချပါနဲ့ ကနုတ် ၊ နင်က ရတနာ ရွှေဆိုင်ပိုင်ရှင်သမီးဖြစ်လို့ ရတနာပစ္စည်း ဒီဇိုင်းဆွဲတယ်၊ သူလည်း သူဝါသနာပါတဲ့ အက ကတယ်၊ အဲ့ဒါ ဘာဖြစ်လဲ၊ ဘာကွာခြားလို့လဲ ...”

“ ကျွတ် ... ပြောရခက်လိုက်တာဟာ၊ ဇာဖြူ လာကူပြောစမ်းပါဟယ် ...”

“ ငါ အာပေါက်မတတ် ပြောပြီးပြီ၊ မနိုင်လို့ နင့်လှမ်းခေါ် လိုက်ရတာ ...”

ဇာဖြူက လက်ခါပြရင်း ကျောခိုင်းနေသည်။ ကနုတ်က နန္ဒီကို စိတ်ပျက်လက်ပျက် ငေးကြည့်နေမိသည်။ နန္ဒီဟာ ရုပ်ချော၊ ပညာတတ်၊ ချမ်းသာ၊ ဘာဆိုဘာမှ လိုအပ်ချက်မရှိအောင် ပြည့်စုံသည့်သူ။ ဇေသော်ဆိုတာက ပါချီပါချက် အကသမား ... ။ နယ်က လာပြီး ရန်ကုန်မှာ တိုက်ခန်းငှားနေသူ ... ။ ခိုင်မာတောင့်တင်းသည့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းလည်း မရှိ ... ။ ဒီလို ကိုယ်ကငုံ့ကြည့်ရမယ့်ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ ရင်ခွင်ထဲကို ဘာကြောင့်

ဇွတ်ဝင်ချင်ရသလဲဆိုတာ ကနုတ်က နားမလည်ပေ။

အခန်းထဲမှာ ခေတ္တခဏ တိတ်ဆိတ်နေခဲ့သည်။ ကနုတ်သည်လည်း ဘာပြောရမှန်းမသိလို့ တိတ်ဆိတ်နေခဲ့မိသည်။

ထိုအခိုက်မှာ ဖွင့်ထားသော တီဗီဆီက အင်တာဗျူးမေးဖြေသည့် အသံက တိတ်ဆိတ်သော အခန်းထဲ သတိပြုဖွယ်ရာ ပေါ်ထွက်လာသည်။

“ခင်ဗျား ဘာလို့ ကသလဲ...”

“ချစ်လို့...”

“.....”

“အကကို ချစ်လို့ဗျ၊ ဘယ်သူမဆို ကိုယ်လုပ်တဲ့အလုပ်ကို ချစ်မှ၊ ကိုယ်အလုပ်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အရာအားလုံးကို ချစ်မှ အောင်မြင်တာ၊ ကိုယ်အလုပ်အပေါ်မှာ စစ်မှန်တဲ့ စေတနာနဲ့ ရိုးသားမှု မရှိတော့တဲ့နေ့၊ ကိုယ်အလုပ်ကို မချစ်တော့တဲ့နေ့ဟာ အဲ့ဒီလူ ကျဆုံးသွားတဲ့ နေ့ပဲ...”

နန္ဒီကထိုအသံကို စကြားပတည်းကပင် တီဗီဘက်ချာခနဲလှည့်လိုက်ပြီးစားပွဲပေါ်က ရီမုကို လှမ်းယူကာ ခလုတ်ကို နှိပ်လိုက်သဖြင့် အသံကို ပို၍ ပီပြင်ပြတ်သားစွာ ကြားနေရသည်။

“ခင်ဗျား ပျော်ရင် ဘာလုပ်သလဲ”

“ကတယ်...”

“ခင်ဗျား စိတ်ညစ်ရင် ဘာလုပ်သလဲ”

“ကတယ်...”

အင်တာဗျူးဖြေဆိုသူဟာ dancer တစ်ယောက်ဖြစ်ပုံရသည်။ ဇေသော် မဟုတ်တာတော့ သေချာသည်။ နန္ဒီကတော့ ထိုအင်တာဗျူးကို စိတ်ဝင်တစား

စူးစိုက်ကြည့်နေလေသည်။

“အဲဒါ ဇေသော်တို့ အဖွဲ့က ဆရာကြီးပေါ့ ၊ dancer နေတဲ့၊ အဲဒါကြောင့် သူ အဲဒီလောက် စိတ်ဝင်စားနေတာ”

ဇာဖြူက လှမ်းပြောသည်။

ကနုတ်သည် မျက်မှောင်ကြုတ်လျက် တီဗီဆီသို့ လှမ်းကြည့်မိသည်။ အို . . . ပုံစံက ထောင့်မကျိုးလိုက်တာ။ ကနုတ်သည် နန္ဒီ ကိစ္စကြောင့်လားတော့ မသိ၊ သူ့ကို မြင်မြင်ချင်း ကြည့်မရချင်ပေ . . . ။ လက်ဖျံက တက်တူး . . . ။ ခေါင်ပေါ်က ဆံပင်ကအစ ကနုတ် ကြည့်မရ ။ ပြောဆိုနေတဲ့ စတိုင်လ်က လူကြီးလူကောင်းမဆန်၊ အဆင့်မမြင့်ဟုထင်သည်။ ဝတ်ထားတဲ့ ဂျင်းဘောင်းဘီကလည်း အပြဒ်ဇိုင်း . . . ။ လှစ်ကနဲ့ အပြိုးနဲ့ ကင်မရာဘက်သို့ တစ်ချက်တစ်ချက် ကြည့်လိုက်တဲ့ စူးရှရှအကြည့်။ သူဟာ စတိုင်လ်ထုတ် ပဲများကာ လူအထင်ကြီးအောင် လျှောက်ပြောနေတဲ့ သူပဲဟု ကနုတ်က ခပ်ကြမ်းကြမ်းလေး မှတ်ချက်ချ ပစ်လိုက်သည်။

“အကက ခင်ဗျားဘဝကို ဘယ်နှရာခိုင်နှုန်းလောက်အထိ လွှမ်းမိုးထားလဲ”

“တစ်ဘဝလုံးနီးပါးကို လွှမ်းမိုးတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်ဘဝမှာ ဘယ်လိုအဖြစ်အပျက်တွေ ပေါ်ပေါက်လာဦးမယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် ကြိုမသိနိုင်ဘူးလေ၊ နောက်ထပ်ပေါ်ပေါက်လာမယ့် အရာတွေက ကျွန်တော့်ဘဝကို ဘယ်လိုလွှမ်းမိုးမလဲဆိုတာကတော့ ကံတရားရဲ့ အလိုတော် အတိုင်းပဲ . . .”

ကနုတ်သည် ထိုအင်တာဗျူးကို အမှတ်တမဲ့ ကြည့်နေလိုက်ပြီးမှ နှုတ်ခမ်းထောင့် စွန်းလေးတစ်ဖက် လွန်၍ မဲ့ပြီးကလေး ပြီးလိုက်ရင်း နန္ဒီရှေ့မှာ ချထားသည့် ရီမုကို လှမ်းယူကာ တီဗီကို လှမ်းပိတ်ပစ်လိုက်လေသည်။

“ကနုတ် . . . နင်ဘာလုပ်တာလဲ”

“ကြည့်မရတော့လို့ ပိတ်ပစ်လိုက်တာလေ၊ အလကား
လူအထင်ကြီးအောင် ကြီးကြီး ကျယ်ကျယ်တွေ လျှောက်ပြောနေတာကို
အဟုတ်မှတ်ပြီး နားထောင်မနေနဲ့...”

“နင် လူတစ်ယောက်အကြောင်းမသိပဲ ရမ်းမပြောနဲ့ ကနုတ်...။ ခု
ပြောသွားတာဟာ သူ့စိတ်ရင်းအတိုင်းပဲလို့ ငါကတော့ ယုံကြည်တယ်၊ ကိုနေက
အကပေါ် အရမ်းရှုံးသွပ်ခုံမင်တယ်၊ သူ့အဖွဲ့သားတွေပေါ်မှာလည်း အရမ်းငဲ့ညှာတယ်၊
ခေါင်းဆောင်ပီသတယ်၊ စိတ်ရင်းကောင်သလို အတွေးအခေါ် စူးစူးရှရှနဲ့
ထက်မြက်တဲ့သူ တစ်ယောက်ပဲ...။ သော် ဆို သူ့ကို အရမ်းလေးစားတာ၊ ငါလည်း
သူ့ကို လေးစားတယ်”

“နင်က ဘာမဟုတ်တဲ့ လူတစ်ယောက်ကိုလည်း
လေးစားတတ်တာပဲလား နန္ဒီ...”

ကနုတ်က မဲ့ပြီးကလေးဖြင့် ပြောလေရာ နန္ဒီက ကနုတ်ကို
စိုက်ကြည့်နေလိုက် ပြီးမှ...

“ကနုတ် နင် အရမ်းလွန်တယ်ဟာ၊ ဇာဖြူလည်း ငါနဲ့ သော့ကို
ကန့်ကွက်ပေမယ့် နင်လောက် စကားလုံးပြင်းပြင်းထန်ထန် သုံးပြီး သူများကို
မပုတ်ခတ်ဘူး...”

“နင် မချစ်တတ်သေးလို့ ကိုယ့်ချင်းမစာနိုင်တာပါ၊ ချစ်တတ်လာတဲ့
တစ်နေ့ကျမှ နင် သိလာလိမ့်မယ်၊ တစ်ခါတစ်ခါ ချစ်စိတ်ဟာ အဆင့်အတန်း
မညီမျှမှုတွေကို မေ့ထားနိုင်လောက်တဲ့ထိ တန်းခိုးကြီးတယ်...”

“ငါ့အတွက်တော့ ဘယ်တော့မှ အဲဒီလို ဖြစ်လာနိုင်မှာ အဟုတ်ဘူး နန္ဒီ .
..”

ကနုတ်က ပြတ်သားစွာ ပြောလိုက်လျှင် နန္ဒီက ကနုတ်ကို စူးစူးလေး
စိုက်ကြည့်နေ လိုက်ပြီးမှ ခန်းခနဲလေး တစ်ချက်ပြီးလိုက်ရင်း...

“နင့်ကို ငါ တစ်ခုလောက် မေးစမ်းပါရစေ ကနုတ် . . .”

ဘယ်လိုလူမျိုးကိုမှ နင့်အိမ်ထောင် ဘက်အဖြစ် ရွေးချယ်မှာလဲ၊ ဘယ်လို စိတ်ကူးထားခဲ့သလဲ . . .”

ကနုတ်သည် နန္ဒီရဲ့ ခန်းခနဲအပြုံးကို ဝံ့ကြွားတောက်ပသော အပြုံးဖြင့် တုံ့ပြန် လိုက်ရင်း . . .

“လူနေမှု အဆင့်အတန်း၊ ရုပ်ရည်အဆင့်အတန်း၊ ပညာ အဆင့်အတန်း၊ မျိုးရိုး အဆင့်အတန်း၊ ဂုဏ်သိက္ခာနဲ့ စိတ်ဓာတ် အဆင့်အတန်း အားလုံး ငါ့ထက် အစစအရာရာ သာလွန်မြင့်မားတဲ့ သူမျိုးကိုပဲ ငါ့အိမ်ထောင်ဘက်ဖြစ်စေရမယ် နန္ဒီ . . .”

နန္ဒီက မဲ့ပြုံးကလေး ပြုံးလိုက်ရင်း . . .

“ဒါဆို . . . အချစ်ကရော”

“ဘာလဲ . . . အချစ် . . .”

“အချစ်ကို နင်မသိတာ သိပ်သနားစရာကောင်းတာပဲ၊ နင်လိုချင်တဲ့ အချက်တွေနဲ့ပြည့်စုံတဲ့ သူကို နင်မချစ်ရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ . . .”

“ငါချစ်မှာပဲ . . .”

“ဘာ . . .”

“ငါ ချစ်သွားမှာပဲလေ။ အဲ့ဒီလို လူမျိုးဆို မချစ်နိုင်စရာ ဘာအကြောင်းရှိလဲ၊ ငါချစ်နိုင်တယ်”

နန္ဒီက ရယ်လိုက်ရင်း . .

“နင် အရမ်း သနားစရာကောင်းနေပြီ ကနုတ်၊ ချစ်သွားမှာပဲတို့ ချစ်နိုင်တယ်တို့၊ ပြောနေပြီ ဆိုကတည်းက အဲဒါ အချစ်မှ မဖြစ်နိုင်တော့တာ၊ အချစ်ဆိုတာ သူ့အလိုလို ရင်ထဲက ဖြစ်လာတာ၊ ချစ်နိုင်အောင် ကြိုးစားချစ်ရတာ မျိုး

မဟုတ်သလို ချစ်သွားမှာပဲ ဆိုတဲ့ မရေရာမသေချာတဲ့ မှန်းဆမှုမျိုးလည်း မဟုတ်ဘူး
၊ တကယ့် အချစ်ကို ခံစားရတဲ့ သူဟာ ချစ်တယ်လို့ပဲ ပြတ်ပြတ်သားသား
ပြောနိုင်တယ် . . .”

“နင် ငါ့ကို ဆရာ မလုပ်ပါနဲ့ . . .”

“နင်လည်း အချစ် အကြောင်းမသိဘဲ ဆရာလာ မလုပ်ပါနဲ့နင်
ဘယ်လိုတားတား ငါ နားဝင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ သေတဲ့ကို ငါ ချစ်တယ် သေတဲ့နဲ့
ဘယ်တော့မှ လမ်းခွဲမှာမဟုတ်ဘူး”

“ငါ လုံးဝ သဘောမတူဘူး . . .”

“သဘောမတူလည်း မတတ်နိုင်ဘူး၊ ကဲ . . . ငါလည်းပြန်တော့မယ်၊
ဇာဖြူ ငါပြန်မယ်၊ ငါက နင်တို့နဲ့အဆင့်အတန်း မတူတဲ့သူကို ရွေးချယ်မိတဲ့အတွက်
နင်တို့ပါ သိက္ခာကျတယ်လို့ ယူဆရင် ငါ့ကိုနင်တို့ စွန့်လွှတ်လိုက်လို့ရတယ် . . .”

“ကြည့်စမ်း . . .နန္ဒီ၊ နင် . . . နင်က ငါတို့နှင့်တောင် လဲရေးတယ်ပို့လေ . .

.”

“ကနုတ် . . .”

ကနုတ် က ခပ်ဆတ်ဆတ်လေး အော်ပစ်လိုက်တာမို့ ဇာဖြူက
ကနုတ်ကိုလှမ်းခေါ်ပြီး ခေါင်းခါပြလေသည်။ ဒါ ကနုတ်ကို ဇာဖြူက ကနုတ်ကို
ဆက်မပြောဖို့ တာမြစ်လိုက် တာပေါ့ . . .။

နန္ဒီက ဇာဖြူ အခန်းထဲမှာ ထွက်သွားခဲ့ပြီ။

ကနုတ်မှာတော့ လက်သီးနှစ်ဖက်ကို ကျစ်ကျစ်ဆုပ်ကာ
ခပ်တောင့်တောင့်လေး ရပ်ရင်း မျက်ဝန်းထဲမှာတော့ မျက်ရည်စတွေ
ပြည့်တက်လာလေသည်။

ဇာဖြူက ကနုတ်ထံသို့ ထလာကာ ကနုတ်၏ ပခုံးကို ဖွဖွလာဖက်၏ ။

ကနုတ်က ဇာဖြူကို ငဲ့ကြည့်လိုက်ရင်း . . .

“ဇာဖြူ ... သူ မွန်နေတာ၊ သူမွန်နေတာ . . .”

ဟု ကတုန်ကယင်လေး ပြောလိုက်မိလေသည်။ ဇာဖြူက ကနုတ် ပခုံးကို ဖွဖွပုတ် လိုက်ရင်း . . .

“တို့တွေ ခဏတော့ စိတ်လျော့ထားရမယ် ကနုတ် . . .၊ သူ့ကို လွှတ်ထားပေးလိုက်ပါ၊ သူလည်း ကလေးမဟုတ်ပါဘူး၊ စဉ်းစားတတ်ပါတယ်၊ ဒီကိစ္စအတွက်တော့ တို့ သူငယ်ချင်းတွေ ပြတ်တောက်သွားဖို့ မလိုပါဘူး . . .”

ဇာဖြူက ဖျောင်းဖျတော့မှ ကနုတ်က သက်ပြင်းချမိလေသည်။

ဘာမဟုတ်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက် အတွက်နဲ့များ နန္ဒီ ဒီလိုပြောင်းလဲသွားတာ ကနုတ်ဖြင့် အံ့သြလို့မဆုံးနိုင်ပေ။

*